

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

SEÇİMLERİ BOYKOT ET

DEVİRİM İÇİN SAVAŞ

•Esas Olan
Devrimin
Yükselişidir

•Seçimler
Ve Devrimci
Politika

•Tandoğan'dan
Çağlayana
...

•Kitlelerin
Kalbinde
Olmak

• Biz Kazanıyoruz
Onlar
Kaybediyor

27 Mayıs-İnönü Stadi

24 Mayıs-İstiklal Caddesi

DANONE İŞÇİLERİ EYLEMDE

21 Mayıs-İstiklal Caddesi

ESAS OLAN DEVİRİMİN YÜKSELİŞİDİR

Cumhurbaşkanlığı seçimi, muhtıra tartışmalarını üzerinden hükümetin erken seçim kararıyla birlikte Türkiye bir seçim ortamına girdi. Parlamento, hem egemen sınıfın kendi krizinin, hem sistem krizinin olduğu bir ortamda, devrimin yükseliş halinde olduğu bir süreçte seçim kararı verdi.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi, bu seçim karşısındaki tavrını belirlerken de somut durumu göz önüne alarak belirler. Leninistlerin tarihine bakıldığında bağımsız sosyalist aday anlayışı ve tavrının geliştirilip kullanıldığı dönemler de olduğu, boykot anlayışı ve tavrının uygulandığı dönemler de olduğu görülecektir. Bunu belirleyense somut koşullar olmuştur. Bugün de Leninistler seçim konusunda tavrı belirlerken aynı kritere göre hareket ediyorlar.

Devrimin ne kadar güçlü olduğu ve ne kadar hızlı bir yükseliş sürecine girdiğinin anlaşılması için sadece 2007 yılının, yani son 6 ayın olaylarına bakmak bile yeterli olacaktır. Devrimin yükselişi daha öncele uzanmakla birlikte, Hrant Dink'in katli ve sonrasında yaşanan devrimci kitle patlaması, uzun yılları birkaç güne sığdırmıştı. Mart ayında, özellikle Newroz'da bütün tehditlere, baskılara, engellemelere rağmen günlerce süren, bütün kentlere yayılan eylemler yaşandı. Son olarak da 1 Mayıs... DİSK ve KESK'i dahi 30 yıl aradan sonra Taksim 1 Mayıs alanına sürükleyen şey, yine devrimin yükselişi oldu. Tabii onların peşindeki ortalama solu da... Bu sene dünyada böylesine

militan ve savaşçı bir 1 Mayıs yoktu. Bu bile, bu topraklarda devrimin ne kadar güçlü olduğunu, sınıf savaşının ne kadar sert bir iç savaş biçimini aldığını göstermeye yeter.

Birleşik devrimin bu güçlü yükselişi, egemen sınıfın kendi içindeki çatlakları, çelişkileri de büyüttü. Zirvedeki bu krizin temelinde ise ekonomik, politik, toplumsal bir kriz var, Kapitalizmin sistem krizi var. Devrimin yükselişi, devrimin koşullarından birisi olan egemenlerin zirve krizini daha çok derinleştirdi, derinleştirmeye de devam edecek. Egemen sınıfın çeşitli kesimlerini birleştiren ortak payda devrimin ezilmesi olmakla birlikte, her bir iktidar gücü, devrimin nasıl ezileceği konusunda birbirleriyle kıyasıya kavgaya tutuştu. Burada bir amaçları devrimi yenmek, diğeri ise kendi konumlarını güçlendirmek ve ayrıcalıklarını korumaktır.

Hrant Dink'in cenaze töreninde kendini gösteren devrimci kitle patlaması ırkçı-şoven faşist resmi ideolojiye vurulan güçlü bir darbe oldu. Burjuva sınıf bu gelişme karşısında hemen harekete geçti. Laiklik-dincilik biçimindeki bilinen suni ayrım öne sürüldü. Bu suni ayrım temelinde geniş kitleler düzen saflarında saf tutmaya çağıldı. Burada bir cümleyle belirtmek gerekirse, ister laik ister dinci saflar olsun fark etmiyor, her iki yan da düzen safıdır. Zaten egemen sınıf da, bunu bilerek bu planı öne sürdü: onlar bu suni ayrım üzerinden geniş kesimleri devrime karşı düzen saflarına çağırıyorlar. Bu ayrımın bir yanında MGK ve cuntacı kesim, diğer yanıdaysa AKP ile öne çıkan burjuva kesim yer alıyor. Özellikle AB süreci ile birlikte iktidar içindeki gücünü ve ayrıcalıklarını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalan MGK, burada hem kendi konumunu güçlendirmek hem de kendisine bir kitle tabanı yaratmak amacıyla "cumhuriyet mitingleri" adı altında büyük kentlerde mitingler düzenledi. Bunu yaparken bir diğer amacı da Şemdinli'de suçüstü yakalanmalarından bu yana giriştikleri her katliamın kendilerini vurması, güç kaybetmelerine yol açması ve devrimci kitle patlamasıyla düştükleri panik karşısında moral bulmaktır.

Her ne kadar MGK ve devlet içindeki bazı gruplar "laik" olduklarını söyleseler de, bu konuda daha öncede yazdığımız gibi, devletin dini yönettiği bir

Proletaryanın devrimcin sınıf partisi, bu seçim karşısındaki tavrını belirlerken de somut durumu göz önüne alarak belirler. Leninistlerin tarihine bakıldığında bağımsız sosyalist aday anlayışı ve tavrının geliştirilip kullanıldığı dönemler de olduğu, boykot anlayışı ve tavrının uygulandığı dönemler de olduğu görülecektir. Bunu belirleyense somut koşullar olmuştur. Bugün de Leninistler seçim konusunda tavrı belirlerken aynı kritere göre hareket ediyorlar.

verde laiklikten söz edilemez. Kaldı ki, bugün her ne kadar ayrı duruyor, karşı çıkıyor görünseler de, dinci akımların bu kadar gelişmesinden birinci derecede MGK sorumludur, bunu örgütlemiş, teşvik etmiştir. 12 Eylül faşist cuntası devrim karşısında dinciliğe sarılıp devletin resmi ideolojisini "Türk-islam sentezi" olarak ilan etti. Cumhuriyet tarihinde hiç olmadık kadar çok imam hatip lisesi açtı. Bu da yetmedi, iç savaşın gelişip sertleşmesiyle birlikte Hizbullah gibi dinci-faşist örgütlerin kurulmasını sağladı, silahlandırdı, destekledi, teşvik etti. Dini, devlete bağlı diyanet işleri eliyle merkezi olarak örgütleyen, din adamı (imam-hatip-vaiz) yetiştiren ve onları devlet memuru olarak çalıştıran bir devlet laik olamaz. Şurası açık ki, gerek Hizbullah gibi "radikal islamcı" faşistler olsun gerek AKP gibi "ılımlı islamcı" faşistler olsun, hepsinin de hamisi, destekçisi bizzat ordudur, bugün "laiklik" adına kendilerine destek arayan ve MGK ve cuntacı kesimdir.

Şunu da belirtmeden geçemeyeceğiz: sosyal reformistlerin ve ortalama solun uzun yıllardan beri dinci-gerici hareketle sürdürdüğü ısrarlı flörtün bir sonucu olarak geniş bir laik-demokratik kitle dinci gerici harekete duyduğu tepkiyle bu mitinglere katıldı. Ortalama sol, neredeyse 100 yıllık bir demokratik gelenekten kopup dinci gericilikle flört etmeye başlayalı, giderek demokratik kitlelerden de kopmaya başlıyor.

Asıl konuya dönerken tekrarlırsak, devrimin yükselişte olduğu, egemenlerin krizinin derinleştiği, sistem krizinin olduğu bu koşullarda sermaye, bir seçim kararı aldı. Hemen belirtelim, bu koşullarda proletaryanın devrimci güçlerin görevi sistem krizini derinleştirmektir. Bu bağlamda proletaryanın devrimci sınıf partisinin atacağı her adım, her yönelim sistem krizini derinleştirmeyi amaçlamalıdır, devrimci olmalıdır.

Sistemin böyle ekonomik, toplumsal politik her yönden kriz içinde olduğu bir yerde, devrimin yükselişte olduğu bir süreçte ister bağımsız adaylar biçiminde olsun,

Sistemin böyle ekonomik, toplumsal politik her yönden kriz içinde olduğu bir yerde, devrimin yükselişte olduğu bir süreçte ister bağımsız adaylar biçiminde olsun, ister güç birliği ya da ittifaklar biçiminde olsun, isterse başka biçimlerde olsun, nasıl olursa olsun seçimlere katılmak devrimin gücünü zayıflatmaktır. Burada seçime katılmak demek, kendi özledikleri, istedikleri yaşam biçimini kurmak için harekete geçen, mücadeleye atılan kitleleri seçim tuzağıyla yeniden burjuva düzene, parlamenter ahmaklığa mahkum etmek demektir.

Devrimin yükselişi karşısında paniğe kapılan, birbirlerinin gırtlığına sarılan egemen sınıfa, burjuvaziye yeni bir soluklanma, güçlerini toparlama fırsatı vermektir. Güçlerini toparlayan burjuvazi devrime karşı yeni ve daha güçlü bir saldırıya geçecektir. Seçimlere katılmak, ona bu fırsatı vermektir.

ister güç birliği ya da ittifaklar biçiminde olsun, isterse başka biçimlerde olsun, nasıl olursa olsun seçimlere katılmak devrimin gücünü zayıflatmaktır. Burada seçime katılmak demek, kendi özledikleri, istedikleri yaşam biçimini kurmak için harekete geçen, mücadeleye atılan kitleleri seçim tuzağıyla yeniden burjuva düzene, parlamenter ahmaklığa mahkum etmek demektir.

Devrimin yükselişi karşısında paniğe kapılan, birbirlerinin gırtlığına sarılan egemen sınıfa, burjuvaziye yeni bir soluklanma, güçlerini toparlama fırsatı vermektir. Güçlerini toparlayan burjuvazi devrime karşı yeni ve daha güçlü bir saldırıya geçecektir. Seçimlere katılmak, ona bu fırsatı vermektir.

Bütün bunlar ışığında görüldüğü gibi, seçimler karşısında devrimci olan tek bir tavır vardır: Boykot.

İşçi sınıfı, emekçi kitleler, ezilen ulus ve ulusal toplulukların en ileri bir yaşam için gündeme getirdikleri her türlü istemi, ve bu istemler uğruna giriştikleri mücadeleye karşı tek yöntemi baskı, şiddet, devlet terörü, zor olan böylesine katliamcı, ırkçı, şoven, faşist politik aygıtı, bu faşist devlete bu fırsatı vermek; soluklanma, güçlerini toparlama ve yeniden saldırıya geçme fırsatı vermek, başta proletarya ve Kürt halkı olmak üzere geniş yığınlara yapılacak en büyük kötülüktür; devrime sırt çevirmektir.

Burjuvazinin kitlelerin önüne seçim sandığı koyduğu, bu yolla onların umutlarını sandıkta boğarak, onları yeniden parlamentoya, bu sömürücü aşağılık düzene mahkum etmeyi amaçladığı bu koşullarda, Leninistler, kitlelere Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarı hedefini daha güçlü biçimde götürmeli, kitleleri bu devrimci amaçlar için mücadeleye seferber etmenin mekanizmalarını, yaratmalıdır. Bu koşullarda her devrimcinin, her leninistin görevi budur.

Burada devrimci görev sistem krizini derinleştirmektir. Esas olan devrimin yükselişidir. Esas olan devrimci mücadeledir. Esas olan devrimdir. □

Tandoğan'dan Çağlayan'a APARTMANLAR AKTI SOKAĞA

Devrimin kapısı önünde uyuklayan ve girişi engelleyen koca bir kitle nihayet uyandı, uyku mahmurluğunu üzerinden atmak için ezberindeki egzersizi yapıyor, vücut esnekliğini bulsun diye bir sağa bir sola kıvrılıyor. Uzun süren uyuşukluğun o ilk mahmurluğunu üzerinden attığı zaman, şöyle bir çevreye bakıp, nerede durduğuna ve nerede durması gerektiğine karar verecek.

Büyük devrimler, her zaman böyle bir aşamadan geçer. Marx'ın çok güzel betimlediği gibi; "Devrimin girişte kullandığı ad, hiçbir zaman zafer gününde sancaklarda yazılı olan ad olmayacaktır." Bugün, meydanlarda milyon halinde toplanan, şimdilik sadece mevcut hükümetle derdi olan ama mevcut düzenle derdi olmayan koca kalabalık, sembolik değil, gerçek bir politik-etkin bir özne olmaya soyunduklarında, ellerindeki bayrakların rengini değiştirmek zorunda kalacaklar. Ve onların, yürüdüğü yolda arkalarında bıraktıkları sonuçlar, ya devrim ya da karşı-devrim tarafından toplanacaktır.

Evet, işimiz zor. Ama bu, milyon halinde sokağa akanların, bizim dilimizden konuşmadıkları ve dolayısıyla bize karşı oldukları için değil; tersine, politikaya yeni yanan dev kitleleri devrim saflarına çekebilmek için, devrimci cephedekilerin artık dar propağanda grupları olmaktan çıkıp, milyonların bilincini fethetmenin yollarını bulmak zorunda oldukları için zordur. İki yönlü bir zorluk bu. Birincisi, yıllar boyunca en net, en tutarlı politik şiarları savunmanın fikri üstünlüğüne sığınıp, geniş kitlelerin günlük yaşamlarına bu şiarları buluşturmanın bin türlü biçimi üzerinde kafa yormayan "dar propağanda grubu" reflekslerinin içimizde neredeyse taşlaşmış olmasıdır. İkincisi, büyük kalabalıklara ulaşmak adına, her dönem kendi renginden vazgeçip, kalabalıkların o kendiliğinden renkleri ve şekilsizliğine bürünmeyi, politik taktiğin şahikası olarak ezberlemiş ortalama solun durumudur. Ama şimdiden "Üç M=Marx, M.Kemal, Muhammed" formülüyle sahnede yerini alan ÖDP, başlama vuruşunu yaptı. Oyuna çok daha geniş ortalama solun katılacağı şimdiden belli.

Ama durum hiç de ümitsiz değil. Tersine, uzun bir uyuşukluktan sonra, onlara daha ilkokul sınırlarında öğretilen en basit politik ezberlerle sokağa çıkan (başka türlü mümkün değildir. En geniş kitlelere her zaman ilk politika dersini burjuvazi verir) bu milyonlar, ilk uyanışın keskinleştirdiği sezgileriyle, partilerin söyledikleriyle yaptıklarının farkını anlayabilecek konuma, nihayet ve ancak böyle bir silkinişle ulaşabiliirdi. Ve ulaştılar, oradalar, devrimin propağandasına açıklar. Hiçbir şey, devrim için, uyuklayan milyonlardan daha zararlı değildir. Ve yine hiçbir şey, devrim için, şu veya bu şekilde uyanmış milyonların olgunlaştırdığı meyvelerden daha doyurucu olamaz.

İşe önce, Tandoğan-Çağlayan alanlarını dolduran kalabalıkları tanımlamakla başlamalıyız. Sınıf tabanlarını, onları alanlara çeken özelemleri, içinde buldukları ekonomik koşulları onları kör bir yasallıkla nereye sürüklediğini anlamak çok önemli.

Tepeden Tabana Farklılaşan Görüntü

Daha önceki yazılarımızda, söz konusu mitinglerin, tekkelci egemenliğin en tepesinde patlak veren çatışmayla ilişkisini belirlemiştik. Ve tarihi koşullar nedeniyle, orada toplanan milyonların sınıf tabanı, özelemleri ve alanlarda haykırdıklarından bağımsız, bu mitinglerin çatışma halindeki sermaye kamplarından birinin elini güçlendirdiğini söylemiştik. Şimdi aynı kalabalıkların devrimi besleyeceğini söylüyoruz. Bu bir çelişki ya da bir kafa karışıklığı olarak görünebilir. Ama hayır, Devrim, halk yığınlarının hareketine geçirdiği olağanüstü karmaşık ve büyük çelişkilerle birlikte ilerler. Devrimin en güçlü dinamiklerinden biri, yalnızca tabanda değil ama, özellikle, en tepedeki çatışmaların yol açtığı politik çatlaklardır. Ve

milyonlar, bu politik çatlaklara sızarlar.

Bu ifadenin anlamı açıktır: Tepede birbirine düşen egemenler, üstünlüklerini kabul ettirebilmek için, önünde sonunda, geniş emekçi kesimleri kendi amaçları uğruna harekete geçirmek zorunda kalırlar. Bunu yaparken, kendi çıplak sınıf çıkarlarını değil, geniş kesimlerin özelemleri ve duyarlılıklarına seslenen sembolik söylemler kullanırlar. Bu sayede, devrimin henüz uyardıramadığı çok geniş bir kesimi de getirip, tarihi dönemeçlerin kavşak noktalarında toplamış olurlar.

Bu kavşakta devrim, gücünü, orada toplananların gerçek çıkarlarıyla, onları harekete geçiren burjuva öznelerin çıkarları arasındaki derin çelişkiden alır. Yani, hem sermaye kamplarından birini, hem de devrimi güçlendiren çelişkinin kendisi, bu kafa karışıklığının eseri değil, bizzat hayatın ortasında doğan bir çelişkidir.

Yüksek bir binanın tepesinden mitingi izleyenler, onu bir asker cenazesine veya Genelkurmay'ın bir işaretiyle yapılan "bayrak eylemleri"ne benzetebilirler. Ama o bayrak denizinin altındaki yüzleri görmek için biraz aşağıya inildiğinde, durumun bundan daha farklı olduğu görülecektir. Kalabalıkların çoğu, kentli orta kesimlerden, toplumun en yoksullarının biraz üzerindeki küçük mülk sahibi emekçilerden oluşuyordu. Orada karşı-devrimin sancakları da bolca dalgalanıyordu, ama bu ezici çoğunluğu oluşturan kentsel sınıfları harekete geçiren etmenler, tamamen farklıydı.

Üretim ve Emek Toplumsallaştıkça

Sözünü ettiğimiz kent küçük mülk sahibi sınıfları, eski dönemlerdeki gibi, yalnızca küçük ticaret erbabı ve de zanaatçılardan oluşmuyor. Bu eski mülk sahipleri giderek eriyip yok olurken, onlar giderek büyüyen bir kitle halinde, tekkelci sermaye birikiminin ihtiyaç duyduğu üretken olmayan emek arzını karşıyorlar. Yani bizzat fabrikada kol gücüyle çalışarak değil; ürünün tasarımı, reklamı, pazarlaması, perakende satışı ve tüm bu işlerin idaresiyle ilgilenerek üretime katılan bir kesim çıktı ortaya. Mühendisler, muhasebeciler, bankacılar, teknikerler, ofis çalışanlarından oluşan bir kesim bu. Kol emeğine dayanmadığı için, bu kesimde istihdam edilen kadınların sayısı, diğer çalışma alanlarından çok daha yüksektir. Bunlar, aldıkları ücretlerin niteliği ile bir emekçi, ücretlerin ortalama işçi gelirini aşan niteliğiyle de küçük mülk sahibidirlere. Ücretlerinin niteliği onları proletaryaya, niceliği ise burjuvaziye yakınlaştırır.

Onlar, emeğin ve üretimin toplumsallaşmasının dolaysız ürünüdürler. Üretimin dar alanı parçalanıp genişledikçe, pazar dış pazarla bütünleştiğinde, üretici ile tüketici arasındaki doğrudan ilişki kesilir. Her genişleme, üretim için yeni bir işbölümü, emeğin yeni bir işbirliğini gerektirir. Bu, aynı zamanda üretimin toplumsallaşmasıdır. Ulaştırma, haberleşme, ticari ve finans alanlarında, meta dolaşımına hizmet eden yepyeni iş kolları ortaya çıkar. Başlı başına üretici bir güç haline gelen bilim, bu işbölümünü daha da ilerletir. Ve bu yeni emek alanlarının yeniden üretimi için gerekli eğitim, sağlık vb hizmetlerde de genişleme görülür. İthalat ve ihracatı Türkiye'nin milli hasılasının %50'sini oluşturmuş aşamasına getiren, o ekonomik gelişme ve genişlemenin özeti budur. Türkiye tekkelci sermayesi, işbirlikçilik temelinde üretimi ve emeği büyük bir hızla toplumsallaştırmıştır.

İşte bu gelişme sürecinin dolaysız ürünü olan kentlerin yeni orta sınıfları, aynı zamanda bu sürecin getirilerinden faydalandılar. Onları son yirmi yılda, devrimin ve karşı devrimin kapıştığı uzun iç savaşın çatışma alanlarından uzakta tutan, tam da buydu. Henüz ona sahip olmaları gerektiğini anlamadan önce, toplumsal üretici güçlere katılmakla, onu tamamlamakla meşguldüler. Ekonomi, tam bağımlılık temelinde dışa açılıyor, açılıp genişledikçe bu kent orta sınıflarına yeni gelir ve kariyer imkanları sunuyordu. Bu gelişmeden onlar nemalanmayacaktı da, kim nemalanacaktı? Çoğu ikinci dil biliyordu, çoğu bilgisayar kullanıyordu; borsa-ticaret onlardan sorulabiliirdi, üretimin dar sınırları genişledikçe ihtiyaç duyulan teknik ve idari kapasiteye onlar sahipti. Türkiye'nin AB üyeliğine en çok onlar destek sunuyordu. Bu hayal, onların teknik kapasitelerini, kariyer olanaklarını, çok yönlü doyumunu gerektiren toplumsal ihtiyaçlarını genişleten bir entegrasyon anlamına geliyordu. Bir yandan, işte bu hayal, öbür yandan pazarların büyümesiyle

“Cumhuriyet Mitingleri”

önerilerine açılan yeni fırsatlar, kentlerin gittikçe kalabalıklaşan bu kesimini, siyasi açıdan tam bir kış uykusuna yatırıyordu. Ve onları, şimdi alanlarda toplanan uyandırılmış dürtü, tam da onları uykuya yatıran bu dinamiklerin kendisi oldu.

Alanlarda toplanan milyonlar kış uykusundan uyandıran -birazdan ele alacağımız- derin ekonomik ve toplumsal süreçlerin, bizzat kendileri tarafından bilindiğini varsaymak, tamamıyla yanlış olurdu. Devrimin zafere ulaştığı günde dahi, o zafere katkıda bulunanların önemli bir kesimi, yaptıklarının tarihi anlamını kavramamış olacaktır. Milyonlar, onları gerçekten harekete sürükleyen karmaşık ekonomik ve toplumsal süreçleri kavrayamazlar, fakat, geleceğe güvenle bakamama ve hoşnutsuzluğun öfke dolu duyguları a-kacak bir mecra aradığında, ceplerinde taşıdıkları politik birikimin düzeyi neyse, o düzeye uygun bir söylemin peşine takılırlar. Tandoğan ve Çağlayan'da buluşanlar, politik düşüncelerini iki kelimedenden ileri gitmeyecek şekilde özetliyorlar: “Laiklik ve bağımsızlık”. Bu soyut simgelerin insanları nasıl alanlara çektiğine ve aslında o sözcüklerde ki kalabalıkların hangi çıkarlarının dile geldiğine bakmanın zamanıdır.

Üstten Tekeller Alttan Açlar...

Kentlerin yeni orta sınıflarını kış uykusundan uyandıran birçok gelişmenin, içinde, özellikle anılmaya değer dört tanesi öne çıkıyor. 1-AB sürecinden canlanan umutların kırılması: Yukarıda da belirttiğimiz gibi, üretim alanları genişledikçe, kendi yetenek ve niteliklerinin değerlendirilmesini düşündükleri için, AB sürecinin en ateşli destekleyicileri bu orta kesimler oldu. Bu sayede geleceğe umutla bakabiliyorlardı. Ama özellikle son bir yılda, AB kapılarının Türkiye'ye kapalı olduğu net anlaşılınca, bu pembe hayaller de dağıldı. Üstelik, Avrupa'dan esen sert sınıf savaşı rüzgarları, orada da işlerin umulandan kötü gittiğini haber veriyordu. 2) Son birkaç yılda olağanüstü hızlanan sermayenin merkezileşme eğilimi: Emperyalist kapitalist dünyanın Türkiye'de şirket satın alma ve birleşmelere harcadığı para, bütün taşları yerlerinden oynatacak denli büyük. Bu büyük meblağlar, tekeli sermayenin hızla merkezileşmesine olanak verdi. Sermayenin bu denli hızlı merkezileşmesi, henüz doğan ve gelişmesini tamamlamamış yüzlerce yeni iş alanını adeta boğdu. Üstelik, birleşen her şirket, önce ofis çalışanı ve teknik elemanları kapı önüne koyuyordu. Bugüne dek, genişleyen pazanın nimetlerinden yararlanan kent orta kesimleri için, alarm zillerinin çaldığı açıktı. 3) Kredi mengenesindeki sıkışma: 2000'li yıllarda emperyalist-kapitalist dünya, aşırı üretim krizinin yıkıcı etkilerini ertelemek için, tüketici kredilerinin musluklarını sonuna kadar açtı. Oldukça düşük faizlerle dünyayı dolaşan bu kredi paralar, en çok bu kentli orta sınıfların yüzünü güldürdü. Onları adeta uyuşturdu. Bu kredileri bolca kullanıp ev-araba taksitlerine girdiler. Tüketim harcamalarını kredi kartlarıyla yaptılar. Bu bol avanslı krediler onlara, henüz üretmedikleri değerlere el koymalarını sağlıyordu. Sanki, bu değerleri salt kendi yetenekleri, nitelikleri ve varlıklarıyla hak ettikleri sanısına kapıldılar. Onları bu tatlı rüyadan uyandıran, geçen yıl Mayıs-Haziran aylarında yaşanan para krizi oldu. O dönemde faizler neredeyse iki katına çıktı. Son bir yıl içinde kredi kartı borçluların çığ gibi büyüdü. Çekleri geri dönenler ve kredi kartı yasağının sayısı arttı. Onları, intihar olaylarını veren gazete sayfalarında görmeye başladık. Emperyalist-kapitalist dünyanın kralı para ve bankalar, bu kesimlere elinde bulundurdukları nitelik ve yeteneklerin hiçbir hükmünün olmadığını birden bire hatırlatıverdiler.

Ve en sonuncusu -ama önem bakımından hiç de sonuncusu değil- sadece son bir yılda %60 artan suçlar, elektrikli teller ardında özel korumalı büyük burjuvalardan çok, kentlerin orta sınıflarını fena halde korkuttu. Eğer bir an önce birşeyler yapılmazsa, toplumun en altındaki en yoksul-en aç toplulukların herşeyi yok edeceğine dair o toplumsal korku, en çok bu kesimlerde yankısını buldu. Cahil değildiler; bunca hırsızlık, kapkaç vs. nin, ekonomik yıkımın bir sonucu olduğunu görüyorlardı. Ve o yıkım, onları da, yukarıdan kredi faizleriyle, aşağıdan kapkaç olaylarıyla mengene içine almıştı bile.

Bu birbiri ardına gelen gelişmelerin farklı bileşikleri, mitinglere koşan orta kesim üzerinde harekete geçirici rol oynayan et-

menlerdi. Tarihin kör yasaları bir kez daha işledi ve hareket, doğup geliştiği kaynağın çok uzağında bir yerlerden yüzeye doğru çıktı. Miting alanlarını dolduran kentli orta kesimlere göre, giderek daralan iş ve kariyer olanaklarının tek sorumlusu, heryere kendi kadrolarını atayan AKP idi. Bu durumda “laiklik” sloganı, onların dar politik süzgeçlerinde eğilip bükülmüş çıkarlarının uygun bir ifadesi haline geliyordu. Öte yandan, tam ilhak sürecinin ve sermayenin merkezileşmesinin getirdiği yıkım, kentli orta sınıfların bağımsızlık özlüklerini depreştiriyordu. Sahip oldukları kapasite ve çok yönlü ilişkileri, onları dünyadan koparmazdı ama, bizzat yaratıp bir parçası oldukları bu toplumsal güç, şimdi onların karşısına yabancılaşmış biçimde, emperyalist sermayenin tam ilhaki biçiminde dönüyordu. Dolayısıyla, sahip oldukları kapasite, nitelik ve üretici gücün gerçek konumuna ulaşabilmesi için, “bağımsız” bir yapı şart görünüyordu. “Laiklik ve bağımsızlık” söylemlerinin kent orta sınıflarını bu derece etkilemesinin altında yatan nedenler işte bunlardı.

Yalpalayanları Yedeklemek

Toplumun bütün emekçi katmanları hareket halindedir, bu aşamada, devrimin bütün sınıf ilişkileri canlılık ve hareket kazanmıştır. Burada artık devrimin teorisi ete kemiğe bürünür. Devrimin zaferi yalnızca proletaryanın öncülüğünde, kent ve kır küçük mülk sahipleri sınıfların bu öncülük etrafında birleşmesinde mümkün olabilir. Bilindiği gibi bu orta sınıflar tutarlı bir devrimci politik çizgi izlemezler, onlar her zaman devrimin yalpalayan unsurlarıdır. Çözümü yaklaşan gelişmeler derinleştikçe ve devrim ete kemiğe büründükçe, küçük mülk sahibi kesimlerin yalpalamalarındaki keskinlik de artar. Şimdi onları büyük kalabalıklar halinde alanlarda toplayan gelişme, işte tam da budur: Bunun Çankaya çatışmasıyla ilgisi pek azdır. Proletarya, sabır ve soğukkanlılıkla bu yığınların yüzlerini devrimden yana dönmelerine yardımcı olmalıdır ve sola doğru yalpalamanın güçlü olduğu bir anda, bu en uygun anda, ortaya çıkan sınıf ittifakının devrimci enerjisiyle devrimci iktidara doğru sağlam adımlar atmaya soyunmalıdır. Bunun yolu;

1- Sözkonusu kalabalıkların “laiklik” şiarlarına güç ve destek vermektен geçmez. Aksine, böyle bir destek, onları burjuvaziye bağlayan politik yanlısamları güçlendirir. Proletarya, ancak ve ancak, bütün mülk sahibi sınıflardan bağımsız bir politik çizgiyi tutarlılık ve ısrarla izlerse, sürekli yalpalayan ve gerçek çıkarlarının çarpıtılmış şiarlarını yalpalayarak düzelten bu kalabalıklara öncülük edebilir. Devrimin tutarlı demokratik ve emekçi niteliği, yalpalayanlara sol güvertede tutunabilecekleri sağlam direkler sunar. Tersine davranmak, yani proletaryanın tutarlı demokratik ve emekçi devrim programını bir kenara koyup, bu milyonların arasına “yurt-severlik-laiklik” sancaklarıyla katılmak, devrimci güçlerin yapacağı en büyük hata olur.

2- Toplumun en yoksul ve proleter kesimlerini arka plana iterek, bu küçük mülk sahibi sınıflar arasında çalışmaların yoğunlaştırılmasından da geçmez. Onların dar kalıplara sıkışmış ve sürekli yalpalayan politikaları, şimdi toplumun en yoksul kesimleri arasına yayılabilir. Proletarya, ancak en yoksullar içine sızan bu küçük mülk sahibi politik etkiyi yokederse, yoksulların sağlam karakterli ve keskin devrimci enerjisini kendi bağrında toplayabilirse, yalpalayan orta sınıflar kendi öncülüğüne doğru çekebilir. Eğer bunu başaramazsa, toplumun geniş emekçi kesimleri, bu orta sınıflarla birlikte yalpalayacak devrimin muazzam enerjisi boşa gitmiş olacak ve burjuvazinin şu ya da bu kanadının güçlenmesinden başka bir sonuç doğurmayacaktır.

3- Kürt halkıyla diğer emekçi yoksul kesimlerin buluşmasını hızlandırmaktan geçiyor. Kürt halkının kaygıyla izlediği bir süreçtir bu. Proletarya, Kürt halkının bu kaygı ve çekincelerini gidermek için, devrimin genel propaganda ve hazırlanışı içinde Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nı birinci önemde politik bir şiar olarak, devrimci iktidar hedefinin yanı başına koymalıdır.

Öyleyse, gün, “Bütün İktidar Emeğin Olacak” ve “UKKTH” temel şiarlarıyla toplumun en yoksul kesimlerine daha yürekli ve daha yoğun bir çalışma ile gitmek günüdür. Yalpalayanları arkalamanın tek yolu budur.□

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

SEÇİMLERİ BOYKOT ET DEVRİM İÇİN SAVAŞ

Seçim tarihi belli oldu; önümüze yine aynı lapa konuluyor. Yine "burjuvazi'nin ahır"nda kaynaşma ve huzursuzluk var. derinleşen ekonomik ve siyasi kriz, burjuva partileri ve hükümetleri hızla tüketiyor ve sistemi kilitliyor.

İşçiler, Emekçiler, Yoksul Kürt Halkı,

"Devrimci durum" olarak adlandırdığımız bu durum, şimdi daha da olgunlaşıyor. Devrimin yükseliş halinde olduğunu görmemek için insanın ya iflah olmaz bir oportünist ya da dünyadan bi haber olması gerekiyor.

Hrant Dink'in cenazesiyle başlayan bu yükseliş eğilimi, 1 Mayıs günü devletin tüm yasaklarına rağmen onbinlerce insanın Taksim'e akmasıyla devrimi ete kemiğe büründürdü.

İşçiler, Emekçiler, Yoksul Kürt Halkı,

Egemenlerin egemenliklerini eskisi gibi sürdürmedikleri artık o kadar açık ki, her gün sermayenin farklı kesimleri arasında ayyuka çıkan çelişki ve çatışmaların yansımalarını görmek mümkün artık. Tekelci sermayenin bir bölümü, artık eskisi gibi gidemeyeceğini, kabuk değiştirmek gerektiğini söylerken, bir bölümü buna şiddetle karşı çıkıyor ve geleneksel politikalarda ısrar ediyor. Burjuvazinin kendi arasındaki, artık şiddet boyutuna ulaşmış olan çatışmalarda her iki kesim de yığınları kendi yanında yedeklemeye çalışıyor. Burjuvazi, toplumu kendi eliyle bölüyor. Ama bu bölünme, daha çok "laik-anti laik" kutuplaşması olarak yansıtılıyor. "Cumhuriyet Mitingleri"ne katılan kalabalıklar, bu politikaya alet edilmek isteniyor.

Oysa toplumdaki esas çelişki, emekle sermaye arasındaki çelişkidir. Burjuvazinin kendi arasındaki çelişki ve çatışmalar da buradan kaynaklanıyor. Yapay kamplaşmalarla yaratılmak istenen, tamamen emek-sermaye çelişkinin üzerini örtmek, yolun sonuna gelmiş olan kapitalist sistemi içinde bulunduğu "oksijen çadır"ndan çıkarmaya çalışmaktadır.

İşçiler, Emekçiler, Yoksul Kürt Halkı,

Sermayenin baskı ve zor aygıtından başka bir şey olmayan devlet, aynı zamanda sınır ötesi operasyon hazırlığı yapıyor.

Kurulacak olan hükümetin, eğer seçimler ertelenmez ve eğer kurulabilirse, bir savaş hükümeti olacağı bugünden anlaşılıyor. Ankara'da Anafartalar Çarşısı'nda patlayan bomba ve sonrasında Genelkurmay başkanı Yaşar Büyükanıt'ın yaptığı "Büyükşehirlerde bu tür saldırılar olacaktır" açıklaması, devletin yönelimini gösteriyor. Devlet, terörist yöntem-

lerle gelişen devrimci hareketi ezmeye çalışıyor. Meclis alt komisyonunda kabul edilen Polis Vazife ve Selahiyetleri Kanunu ile, polisin yetkileri artırılıyor. Deyim yerindeyse, polise "öldürme yetkisi" veriliyor.

İşçiler, Emekçiler, Yoksul Kürt Halkı,

Burjuvazinin kendisi de artık seçimlerin kitleleri uyutamayacağını, bu yolla kitleleri yönetemeyeceğini, sistemi krizden çıkaramayacağını biliyor. Ve parlamento dışı yöntemler kullanıyor; faşist yöntemlere ağırlık veriyor.

Önümüzdeki süreçte, Kürt halkına, işçi ve emekçilere, devrimci ve komünistlere yönelik saldırıların yoğunlaşacağı açıktır. Burjuvazinin krizden çıkış için bulduğu yol budur.

İşçiler, Emekçiler, Yoksul Kürt Halkı,

Olan ve olabilecek saldırılar karşısında yapılması gereken, sistemin krizini, kendi aralarındaki çatlak ve çelişkileri derinleştirmek olmalıdır. Bugün kitlelerin ruh haline uygun düşün ve bu ruh halini daha da güçlendirecek olan devrimci mücadele yöntemlerini ileri çıkarmaktır. Parlamentoya girmeyi hedeflemek, seçimlere katılmak, devrimci çıkış yolunu göstermek değildir. Tam tersine, bu, harekete geçmiş olan kitleleri yeniden parlamentoya bağlayacak, onları beklentiye sokacaktır. Halbuki karşımızda, dünyanın en baskıcı, en katı rejimi var. Parlamenter hayallerin nasıl boşluğunu daha önceki deneyimlerinizden biliyorsunuz. Kürt halkının daha seçimler öncesinden karşı karşıya kaldığı baskılar, sonrasında göstermeye yetiyor. Seçimlere katılmak, hiçbir şeyi değiştirmeyecektir.

İşçiler, Emekçiler, Yoksul Kürt Halkı,

Bugün sizleri "darbe" ya da "seçim" kıskacına almak istiyorlar. Esas olan, devrim mücadelesidir; devrimci mücadeledir. Esas olan, gözlerinizin önünde büyüyen devrimdir. Reformistlerin, devrime sırt çevirenlerin, sınıf uzlaşmacılarının bizi parlamenter hayallerin peşine takma çabalarını elimizin tersiyle bir kenara itelim ve devrim mücadelesini büyütelim.

Seçimler, bizim açımızdan, burjuvazinin arasındaki krizi derinleştirmek için vesile olmalıdır. Kendi iktidarımızı, kendi devrimci hükümetimizi kurmamız uzak bir hayal değildir. Yeter ki devrim için birleşelim, yeter ki devrim için savaşalım. Zafer bizim olacak.

**BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAKI
KÜRT ULUSUNA KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI
ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜKÜ**

FIDEL ALO PRESIDENTE PROGRAMINDA CHAVEZ İLE KONUŞUYOR

"Daha Fazla Enerjim, Daha Fazla Kuvvetim Ve Okumak İçin Daha Fazla Zamanım Olduğunu Hissediyorum"

Hugo Chavez: Kiminle görüşüyorum?

Fidel Castro: Şerefli ve sevgili arkadaşım, nasılsın?

Hugo Chavez: Karamba, Fidel bu! (Alkış ve Fidel, Fidel, Fidel haykırışları)

Fidel Castro: Evet, Alo Presidente'de seni ve son birkaç dakikada kullandığın bütün bilgileri dinliyorum. Büyüme, GSYİH, işsizlikteki azalma konusundaki argümanlarının doğru olduğunu düşünüyorum, bir çok ilginç olgu.

Hugo Chavez: Sesini duymaktan ve çok iyi olduğunu öğrenmekten dolayı ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin.

Fidel Castro: Çok teşekkürler.

Hugo Chavez: Bize büyük sürpriz oldu, ne hoş bir sürpriz. Az önce, yine her zaman yaptığımız gibi senden söz ediyorduk. (...) Program şimdi günlük oldu.

Fidel Castro: Hayır, hayır; bana bunu yaptırma, burada çok işim var (Güler), herşeyden önce, okumam gerekiyor, ama görüyorum ki kitaplarını terk etmiyorsun. Kaçta yatıyorsun?

Hugo Chavez: Sabah erken saatlerde biraz uyuyorum.

Fidel Castro: Biraz.

Hugo Chavez: Biraz uyuyorum, çok okuyorum; bu bir devrimcinin görevlerinden biri, seni izliyoruz.

Fidel Castro: Evet, uzun bir zamandan beri okumaktasın ve herşeyi aklında tutmak, hatırlamak için istisna-i bir yeteneğin var. Sadece arada bir bazı sayılan unutuluyorsun. (Güler)

Hugo Chavez: Evet, sayılan unutuluyorum ama çok da değil. (...) Bir milyon varil etanol üretmek için kaç hektar mısır üretmek gerektiğini biliyor musun?

Fidel Castro: Etanol, geçen gün 20 milyon hektar civarında dediğini düşünüyorum ya da bu civarda bir şey (güler), ama hatırlat bana.

Hugo Chavez: 20 milyon. İstisna-i bir akli olan sensin.

Fidel Castro: Ah, 20 milyon. (...) Bu kadar uzattığım ve senden programın yansımasını çaldığım için özür dilerim.

Hugo Chavez: (...) Senin hakkında düşünüyorduk, çünkü bugün 27 Şubat ve bize burada, 18 yıl önceki Caracazo'nun, Karakas ayaklanmasının nedenlerinden birinin, o zaman senin geldiğinde burada 200 ajitator bırakılmıyordu ve onları da deyim yerindeyse söndürülmesi güç ateşler yakıldıkları söylendi. Ve bugün, yabancı borç konusunun nedenlerini, Kara Cuma konusunu, ülkenin yağmalanmasını, sermaye kaçışını, özelleştirmeleri, korkunç bir durgunluğun eşlik ettiği enflasyonu, işsizliği ve orta sınıfın çöküşünü dahi çözümlüyorduk.

Bir dakika önce Einstein'ı okuyorduk, sosyalizmin nedenleri üzerinde düşünürken Einstein'ın kapitalizmin ürettiği şeyin kaos olduğunu sonucuna vardığını duymuş muydun, bilmiyorum.

Evet Fidel, Caracazo ile seni hatırlıyorduk ve o günlerde seni burada uzaktan gördüğümü, yanına gelmek ve seni tebrik etmek istediğimi hatırlıyorum. Bunu yapamadım ama o zamanlar burada devrimci hareket içindeydik. Ve buradaki herkese, Alo Presidente aracılığıyla, seni dinlerken ve seninle konuşurken, o gün bir halkın neoliberalizme karşı ayağa kalkmış olmasının ne büyük bir onur olduğunu söylemek istiyorduk.

Fidel, bildiğin gibi, Caracazo, neoliberal projeye dünya ölçeğinde ilk tepki idi, Sovyetler Birliği'nin çözüldüğü, Berlin Duvarı'nın yıkıldığı, tari-

hin sonunun tek bir düşünce tarzı olarak geldiğinin söylendiği bir zamandı.

(...) Bildiğin gibi bu olaylar, biri diğeri olmadan anlaşılabilir; ve sonra bütün bu yol, bizim devrimimiz, içinde Küba'nın her zaman olduğu ve her zaman olacağı ve senin dümeninde olduğun Küba. Teşekkür borçlu olduğumuz o kadar çok şey; Küba olmaksızın imkansız olacak olan enerji devrimini.

Dün Bakan Rafael Tamirez'in Vietnam ile ortak bir işletme kurmasını onayladım ve kendisinden bu konuyu bugün orada, Havana'da gündeme getirmesini istedim çünkü Küba, Vietnam, Venezuela olarak, burada Venezuela'da ya da Küba'da ya da her ikisinde bir işletme kurabiliriz, devrimi yaygınlaştırmayı sürdürmek için bir ampul fabrikası; enerji tasarrufu sağlayan ampuller ve enerji devrimini derinleştirmek için ihtiyaç duyulan diğer ürünler: güneş panelleri, rüzgar enerjisi sistemi. Bütün bu fabrikaları burada kurmamızı istiyorum Fidel, teknoloji getirelim.

Bu konuda ne düşünüyorsun?

Fidel Castro: Bütün bunların mükemmel görüldüğünü düşünüyorum. (...)

Hugo Chavez: Bir şey sormak istiyorum.

Burada duymakta olduğumuz bu son haber konusunda ne düşünüyorsun? Birleşik Devletler halkının %67'si Bush'un Irak politikasını onaylamıyormuş. Bildiğin gibi Bush'a Güney Amerika'da hoşgeldin diyeceğiz.

Fidel Castro: (...) ABD'nin liderlerini, ABD'yi yöneten şahısları daha iyi hangisinin sarsacağını bilmiyorum: borsadaki düşüş mü, yoksa Güney Amerika turu mu? Sen ne düşünüyorsun?

Hugo Chavez: Şangay ve New York borsalarındaki düşüşlere ilişkin haberleri duymamıştım.

Her konuda olduğu gibi, şu konuda da bilgileniyorduk: Uluslararası Para Fonu krizinde, dün ve bugün diyordum ki, büyük olasılıkla Güney Bankası'ndan borç isteyecekler. Para Fonu maaşları ödeyecek parayı bulamıyor; altın satıyor. (...) Gayet iyi bildiğin gibi bu aynı kriz, dünya ekonomisinin krizi, ama alternatif olanın, ulusal düzeyde, herkesin kendi modeli var: Bizim sosyalizmimiz var, Küba'da, Venezuela'da, kendi özgürlükleri ile birlikte ve uluslararası düzeyde ALBA (Amerika İçin Bolivarçı Alternatif), Fidel, gayet iyi bildiğin gibi, hız verdiğimiz ALBA var. (...) Bildiğin gibi Fidel, hepimiz, milyonlarca insan, dünyada seni tamamen iyileşmiş olarak görmek istiyoruz, ki ben tamamen iyileşeceğine eminim. (...) Fidel, sen bir direnişin sembolü olduğun ve şimdi bir karşı saldırının sembolü olduğun için, bizi çok teşvik eden ve mutlu kılan telefonla yaptığın bu sürpriz aramanın sunduğu olanağı, halklarımıza devrimci Küba'nın ve senin değerini hatırlatmak için bir fırsat olarak kullanmak istiyorum. Senin değerini, bilincini. (...) Küba ve senin onur, mücadele, cesaret ve sonsuz dayanışma örneğin her zaman bir-

zimle idi ve her zaman da bizimle birlikte olacak.

Fidel Castro: (...) Sizinle burada çok sıkı çalışıyorlar, şevkle, onlara bıraktığımız az zamanı kullanarak. Zaman etkeni unutulmamalı ve kanatımca, geriye az zamanımız kaldı ve onlar, (Venezuela heyeti bn.) görünen o ki, bu konunun daha fazla farkındalar.

Sana bütün tebriklerin, iyi dileklerin için teşekkür ederim ve her şeyden önce mikrofonları sana geri çevirmem gerektiğini hatırladım. Aksi takdirde, coşkuya kapılıyorum, senin gibi. Seninle paylaşamam ama sana biraz öykünebilirim.

Venezuela halkına da selamları için teşekkür etmek istiyorum, bu kadar kahraman, bu kadar sevgili halka, sana bugün üzerine aldığın sorumlulukları veren halka. (...) Zamanı iyi kullanmalıyız ve bunun üzerine çok düşünmeliyiz. Buna zaman ayırmalıyız. Kendimi iyi hissediyorum, çünkü daha önemli bir şey olmadığımı düşünüyorum. Halkın nasıl çalıştığını görmek de beni mutlu ediyor. Az önce söylediğim gibi, şevkle, ciddiyetle.

Ve herkese bana verdikleri sevgi ve cesaret için teşekkür etmek istiyorum. Şimdi kendimi bu işe adanmış durumdayım.

Sana bu gezilerden birinde eşlik edebileceğime dair söz veremem ama güçleniyorum, daha fazla enerjim, daha fazla gücüm ve çalışmak için daha fazla zamanım olduğumu hissediyorum. Özetlemek gerekirse, yeniden bir öğrenci oldum.

Hugo Chavez: Ahlak ve aydınlanma

Fidel Castro: Ahlak ve aydınlanma! Şimdi bunu aklımdan çıkaramam, çünkü ilk kez birinin bu ahlaki mücadeleyi, insanların içindeki bir şeyi, akillarını ve yüreklerini fethederek kazanmaya çalıştığını gördüm. (...)

Ve az kalsın unutuluyordum, burada herkes benim hakkımda verdiğin haberler için sana teşekkür ediyor, çünkü ben sessizim, tam bir sessizlik, çünkü her gün konuşmam, her gün haber alınması şeklindeki kötü alışkanlığı yaratmam, herkese sabır ve sükunet telkin ediyorum ve mutluyum, çünkü herkesi sükunet içinde görüyorum; ve ülke iyiyeye gidiyor, ki önemli olan da bu. Ve kendime de sükunet telkin ediyorum ki, bundan sonraki yeni görevlerimi yerine getirebileyim.

Hugo Chavez: (...) Fidel'in nasıl olduğunu öğrenmek isteyen herkes buraya geliyor, beni arıyor, benimle konuşuyor ve ben de her zaman gerçeği anlatıyorum, gerçekte olanı: İyileştirdiğini, senin örneğini, senin kararlılığını. (...) Zaman kazanıyoruz, Fidel ve yaşam mücadelesini kazanıyoruz.

Fidel Castro: Çok iyi.

Hugo Chavez: Tarihi telefon araman için teşekkürler.

Fidel Castro: Herkese milyon teşekkür.

Hugo Chavez: Fidel için alkış (Alkışlar) Güçlü bir alkış, bir kardeş, yoldaş, compenaro için ve bu konuda bir kompleksim yok, bütün dünyanın duyması için seni "baba" olarak adlandırıyorum. Zafere Kadar Daima!

Fidel Castro: Zafere Kadar Daima!

Hugo Chavez: : Yeneceğiz

Fidel Castro: Yeneceğiz.

Hugo Chavez: Bravo! (Alkışlar)

NOT: 27 Şubat 2007 tarihinde, Fidel Castro'nun, Venezuela'da Hugo Chavez'in katıldığı canlı yayınlanan Alo Presidente (Alo Başkan) programındaki telefon görüşmesi.

* Granma International'in Mart 2007'de yayınlanan 19. sayısından alıntıdır.

15-16 HAZİRAN AYAKLANMASI

15-16 Haziran büyük işçi eylemlerinin üzerinden 37 yıl geçti. 1960'lı yılların sonu ve 70'li yılların başı, Türkiye kapitalizminin dönemsel bunalımlarından birini yaşadığı bir dönemdi.

Tekelci sermaye, o günkü tarihsel-toplumsal koşullarda işçi sınıfı ve emekçi yığınların daha fazla soyulmaya sesiz kalmayacaklarını, var olan haklarını korumak için tepki göstereceklerini biliyordu. Bunu bildiği için de, öncelikle, sendikal örgütlenmeleri dağıtarak işe başlamak, ve böylece, ondan sonra gelecek saldırılarda işçi sınıfını tamamen örgütsüz, dağınmış bırakmak istiyordu. 1965'te TİP'in 1967'de de DİSK'in kurulması işçilere büyük umut vermişti. DİSK'in kurulmasıyla işçiler ilk defa devlet sendikacılığını temsil eden TÜRK-İŞ karşısında kendilerinden yana olan bir sendikaya sahip olmanın coşkusuyla DİSK'e akın ettiler ve DİSK çok kısa bir sürede çığ gibi büyüdü. İşte DİSK'in bu büyümesi ve hızlı kitlesel değişim, sermaye sınıfını korkutmuş ve telaşa düşürmüştü.

Sermaye sahipleri, önce rahat nefes almak, tıkanan, işlemez hale gelen egemenliklerini yeniden sağlamlaştırmak için harekete geçtiler. İlk iş olarak iş yasalarını, grev ve toplu iş sözleşmesi yasalarını değiştirerek işçi sınıfını burjuva sendikalara teslim etmek istediler.

Bunun için iktidar partisi AP, bu partinin kurduğu hükümet ve Başbakan Süleyman Demirel, 1475 sayılı Sendikalar Yasası ile 274-275 sayılı Grev ve Toplu İş Sözleşmesi Yasasını değiştirerek, CHP'lilerin de desteğiyle parlamentodan çıkardı. (Kanun tasansının meclisten geçirilmesi sırasında CHP'li ve AP'li "işçi" milletvekilleri elbirliğiyle çalışmışlar ve kısıtlayıcı maddeler asıl CHP milletvekilleri tarafından önerilmişti). Bunun anlamı şuydu: Her ne kadar DİSK hukukun kapatılmıyorsa da fiilen kapatılıyordu. Çünkü uluslararası işçi kuruluşlarına üyeliği yasaklandığı gibi, fabrika ve işyerlerinde yetki almasının önüne de yüzlerce engel dikiliyordu. Tüm bunlar bardağı taşıran son damla oldu.

DİSK yönetimince: 15 Haziran Pazartesi günü işyerlerinde toplantılar yapılarak sorunun tartışılmasına ve işçilere anlatılmasına, işyerlerinden topluca çıkılarak, kısa yürüyüşler yapılarak yasa değişikliğinin protesto edilmesine karar verildi. Fakat işçiler DİSK yönetimini çoktan aşmıştı. 15 Haziran 1970 günü ilk olarak Gebze'deki Ankara asfaltı üzerindeki Otosan fabrikasında yürüyüşe başlayan 2 bin 700 işçi "Savaş Başladı", "Bütün Kininiz İşçilere mi?", "Yaşasın İşçi Sınıfı", "Zincirlerimizden Başka Kaybedecek Bir Şeyimiz Yok", "Tüm Gericiler ve Faşizm Kahrolsun" sloganları yazan pan-

kartlar açtılar ve sabah saat 09:00'dan sonra bütün İstanbul-İzmit karayolu ve İstanbul'un sanayi bölgeleri işçi kabileleriyle doldu. Yürüyüşlere bütün fabrikalardaki işçiler kadını-erkekli katıldılar ve asıl önemlisi TÜRK-İŞ'e bağlı sendikalara üye işçiler DİSK üyesi işçilerden daha çoktular. Planlanan "kısa yürüyüşler" in böyle çığ gibi büyüyeceğini, DİSK yöneticileri gibi devlette önceden tahmin edememişti. On binlerce işçinin öfke seli karşısında korku ve paniğe kapıldılar. Eylemlerin kınlanması, gittikçe büyüyen işçi selinin durdurulup, dağıtılabilmesi için bütün önlemleri aldılar. Anadolu yakasında vapur seferleri kaldırıldı, Avrupa yakasında Unkapanı Köprüsü açılarak işçilerin birleşmesi engellenmeye çalışıldı. Asker ve polis devreye sokuldu. Tüm işçiler, İstanbul'un dört bir yanından Taksim Meydanı'na doğru akıyorlardı. Karşılarına dikilen polis ve asker barikatlarını, tankları ve silahlı, tam teçhizatlı birlikleri aşarak iki gün boyunca tüm İstanbul'da hayatı kendi yörelerine çektiler. Olayların baş döndürücü gelişmesi karşısında tekelci sermaye sınıfı, İstanbul ve İzmit'te sıkıyönetim ilan etmek zorunda kaldı. Fakat işçilerin, sokaklarından fabrikalarına geri çekilmesini sağlayan Sıkıyönetim ilanı ve uygulanması değil, bizzat DİSK yöneticilerinin direnişi sona erdirme çağrıları olmuştu. İki gün süren olaylarda, işçilerle polis ve askeri birlikler arasında meydana gelen çatışmalarda biri polis olmak üzere dört kişi öldü. Fabrikalardan 422 işçi atıldı. 162 kişi tutuklandı. İşçi eylemleri bitirilmişti, fakat devlet de söz konusu yasa maddelerini Anayasa Mahkemesinde iptal etmek zorunda kalmıştı.

AYAKLANMANIN ÖĞRETTİKLERİ

15-16 Haziran Ayaklanması, sınıf mücadelesinde iki dönem noktasına gelindiğine işaret ediyordu. Birincisi, bu her şeyden önce, proletaryanın burjuvaziye karşı bir bütün olarak ilk karşı koyuşuydu. Hem işçilerin bir sınıf olarak burjuvaziye karşı koyuşu anlamında, hem de bir yasa maddesi değiştirilmesi gibi tümünden siyasal bir içerikte olması işçi sınıfı hareketinde bir aşamanın geride bırakıldığını yeni bir aşamanın başladığını müjdeliyordu. İkincisi, işçi sınıfı bu eylemiyle devrimci çevrelerde yapılan devrime hangi sınıfın öncülük edeceği tartışmasına son noktayı koymuş oldu. İşçi sınıfı bu eylemiyle burjuva toplumda devrime öncülük yeteneğine sahip tek sınıf olduğunu tartışmasız biçimde ortaya koydu.

O günün kendi koşullarında 15-16 Haziran Eylemleri daha henüz işçi sınıfının geri olan bilincinde bir sıçramayı, bir değişimi ifade ediyordu. O zaman kadar işçi sınıfı bu kadar etkin ve etkili eylemlerde bulunmamıştı. Yine ilk kez işçi sınıfı beraber hareket ettiklerinde birlik içinde olduklarında kendilerinin neler yapabileceklerini görüyorlardı. Yani, kendi sınıfsal öz güçlerini gördüler.

Ancak, işçilerin salt kendi çabalarıyla ortaya çıkan bu eylemler, kendiliğinden karakterleriyle ancak sendikalı olma bilincini sendikalar içinde birleşmenin ve kapitalistlere karşı savaşım vermenin gerekli olduğu inancını geliştirebiliyor; bunun dışına çıkamıyordu. Oysa işçi sınıfına gerekli olan, bundan çok daha öte bir şey olan ikti-

dar bilinciydi. İşçi sınıfı kendiliğinden eylem içinde bu bilinci edinemezdi. Çünkü; İşçi sınıfına bu bilinç ancak dışardan öncü bir partiyle taşınabilirdi.

Ekonomik ve politik krizin devrimciyeştirdiği işçilerin, devrimci şiddet eylemlerine ve devrime sarılmaktan başka çıkar yolu yoktur. Artık tek tek grevlerin, gösterilerin, eylemlerin başarı için yeterli olmadığı en küçük bir başarı için bile kapitalistlere karşı kısmi değil, genel bir savaşımın gerekli olduğu her günlük deneyimde anlaşılıyor. Bunun için de Leninistlerin yıllardır gündeme getirdiği; Devrimci İşçi Komitelerini, konseyleri, silahlı işçi birliklerini, işçi milislerini kısacası işçilerin zor aygıtı ve örgütlülükleri işçilerin gündemine taşınması onların iktidar bilinciyle donatılması gerekir. Aksi taktirde kendiliğinden harekete geçen 15-16

Haziran gibi işçi eylemleri nihai amaca ulaşmadan kırıntılarla (reformlarla) son bulur.

Özellikle günümüzde ekonomik ve politik krizin derinleştiği ve devrimci durumun olgunlaştığı bir durumda Leninist Partiyi güçlendirmek, onu yaşamın bütün alanlarına taşımak, proletaryayı onun politik gücüyle aydınlatmak, iktidara yöneltmek ve burjuvaziye alaşağı etmek günümüzün yaşamsal görevidir.

**YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ!
DEVİRİM YOLUNDA LENİNİST SAFLARA!
FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!
FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA!**

Eskişehir'den Leninistler

DANONE İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR

Tek Gıda-İş Sendikası'na bağlı Danone işçilerinin işten atılmalarını protesto etmek ve imza toplamak için Tek Gıda-İş Sendikası 22 Mayıs'ta Taksim'de Fransız Konsoloslukunun önünde stand açtılar. Mücadele Birliği dergisi olarak standı gidip konu üzerine işçi arkadaşlarla sohbet ettik.

Kendilerine neden burada olduklarını, nasıl bir mücadele yöntemi izleyeceklerini sorduk. Stand yerinde görüştüğümüz sendikacı arkadaşın anlatımları şöyle;

"Danone AŞ, %100 bir Fransız şirketi. Bu şirket 2002 yılında 13 işçi arkadaşımızın işine sendikalı oldukları gerekçesiyle son verdi. İşe iade davası açtık ve iki yıl kadar süren hukuki süreçte davayı kazandık. Fakat işten çıkarılan arkadaşlarımız işe geri alınmadılar. Bunun yerine tazminatlarını ödediler. Bundan sonra sendikalı işçiler üzerinde ciddi baskılar kuruldu. Sendikalı işçileri en ağır çalışma koşullarında çalıştırılıp, yıldırma ve istifa zorladılar. Bunu da başaramayınca bu kez işçileri en zayıf yanlarından vurmaya başladılar. Sendikalı işçilere işten çıkılmalarını, bunun karşılığında kendilerine her türlü tazminat haklarını vereceklerini, işten çıktıktan sonra hemen bir işe yerleştirileceklerini yani işsiz kalmayacaklarını taahhüt ettiler. Bu yaptıkları, geçim sıkıntısı çeken işçilerin arasında kısmen başarılı oldu. Böylece işten atılan ve istifaya

zorlanıp işten çıkan işçi sayısı 100'ü buldu. Zaten yapmaya çalıştıkları örgütlülüğü dağıtmaktı. Ama şunu unuttular her halde: Tek Gıda-İş Sendikası 81 ilde örgütlü, güçlü bir sendika.

Tüm bu yaşananların üzerine biz kendileriyle sendika olarak görüşmek istedik fakat bu isteğimiz defalarca reddedildi. Danone AŞ, Fransa'dan, 'demokrasi beşiği bir ülke'den kalkıp gelecek, burada ki yasal boşluklardan faydalanıp işçi çıkartacak. Bu insani bir şey değil. Bunun üzerine biz üç a-

şamalı bir çalışma başlatma kararı aldık. Birinci aşama 1 Mayıs'ta katıldığımız tüm eylemlerde halkımızı bilgilendirmek için Danone A.Ş'yi teşhir eden bildiriler dağıttık. İkinci aşama belirlediğimiz iki pilot bölgede, İstanbul ve İzmir'de stantlar açıp, bilgilendirme yapmak ve imza toplamak. Yine ikinci aşamanın sonunda Sivil Toplum Örgütleriyle birlikte bu konuyu ele alacağız. Üçüncü aşamada ise hala aynı uygulamalar devam ederse, işten atılan işçiler geri alınmazsa üretimden gelen gücümüzü kullanacağız ve greve çıkacağız. Tek Gıda-İş, 81 ilde örgütlü büyük bir sendika. Bize kafa tutamazlar. Danone A.Ş'ye ya sendika girecek, işçiler sendikalı çalışacak ya da Danone A.Ş'yi üretimden sileceğiz. Bizim buna gücümüz yeter. Bu konuda kararlıyız."

Bizler de Mücadele Birliği dergisi olarak Danone işçileri için elimizden gelen her şeyi yapmaya çalışacağımızı ve bu konuya ilişkin görüşlerimizi söyleyip kendilerine mücadelelerinde başarılar diledik.

İşçilerin standına gösterilen yoğun ilgi gözlerden kaçmadı. Bir çok insan standı gelip bilgi alıyor, imza veriyor ve başarı diliyordu.

**DANONE İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR!
YAŞASIN İŞÇİLERİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!
FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ
İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!**

KİTLELERİN KALBİNDE OLMAK

Bir gün acilen arabaya ihtiyacımız vardı. Birkaç tanıdığa sorduk uygun değillerdi. Bir yoldaşla yüksek bir yerden aşağıya baktık. Ve o bana dedi ki: "Bak yüzlerce araba geçiyor, ama birini bile tanımıyoruz. Ve ihtiyacımızı karşılayamıyoruz". Ve uzun bir sessizliğin ardından ben denemek için yeni isimler düşünürken o çoktan sonuçlar çıkarmaya başlamıştı. "Kitleyle bağların önemi" dedi... "Bizim için nefes almak kadar önemli".

Urallı Delikanlı adlı kitapta Sovyet Devrimi'nin örgütleyicilerinden Sverdlov'un yaşamı anlatılır. En etkileyici bölümlerden biri de, Sverdlov'un işçi ve emekçilerle kurduğu muazzam bağların anlatıldığı bölümlerdir. Öyle ki gittiği evde Sverdlov kucağında bebek uyutur, sobayı yakar, ev işlerine yardım eder, aile fertleriyle aynı aynı ilgilenir, sohbet eder. Tüm aileler Sverdlov'un evlerine gelmesini canı gönülden isterler. Çünkü onu "ailenin bir ferdi" olarak görmekteyler.

Bugün ise kitlelerle kurulan bağların hem geniş, hem de sıkı olması gerekmektedir. Kitlelerle bağlar her dönem önemli olmuştur. Ancak iç savaş koşullarında her zamankinden çok daha fazla önem kazanır. Çünkü artık kitlelerin sadece içinde değil, kalbinde olmak gerekiyor.

Bazen sıcak ve güvenli bir ev, bazen sağlam bir bilgi, bazense yeni ilişkiler olur bize... En zor zamanda inanılmaz olanaklar yaratılabilir. Her türlü sorunun çözümünü onlarda bulmak mümkündür. En çözümsüz görülenlerin bile. Bu bir abartı değildir. Ancak bu her türlü çözüm için siz de onlara devrimi götürmelisiniz. Doğru politikaları söylemeniz yetmez, hatta bunları hayata geçirmeniz de yetmez, bunun sürekliliğini de sağlamalısınız ki size inansınlar, güven duysunlar! Bu konuda şaşmaz bir öngörüye sahiptirler. Doğal bir yetenekle samimi olanı yapmacık olandan hemen ayırabilirler. Ve tüm bunları yapmaları hem onları inanılmaz geliştirir hem de onlarla dahada güçlenen partiyi.

Bir devrim partisinin en büyük gücü kitlelerle kurduğu bağlardan gelir. Onun için nefes almak kadar önemlidir. İdeolojik doğruluğu ve kadrolarının gelişkinliği ona sağlam bir zemin yaratsa da, asıl eser onun üstüne inşa edeceği kitle bağlarından yatar.

Yine bir gün Paşabahçe Fabrikasında-yız; 2002'de Beykoz'da... Yüzlerce işçi sokağa atılmış, fabrikayı işgal etmiş, aileleriyle fabrikada barakalarda günlerce sürecek eylemlere hazırlanıyorlar. Bizler işgale yön vermek için yanlarındayız. Bu niyetimizi bilen karşı-devrimse bizi gözaltına almak için fırsat kolluyor. Ama bunu işçilerin içinde yapacak cesaretleri yok. Bunu biliyoruz. A-

ma propagandamızın, sloganlarımızın da daha fazla sürmesine içleri el vermiyor. Artık dayanamayıp hazırlandıklarını fark ediyoruz. İşçiler de fark etmiş olacak ki bizi usulca

fabrikanın içindeki ilginç yollardan dışarı çıkartıyorlar. O gün bir başlangıçtı. Sonra 15 gün boyunca işçilerle Paşabahçe Fabrikasında barakalarda yatıp kalktık, işgale katıldık. Sabahtan akşama kadar eylemler yapıldı. Gece yanlarına kadar sohbetler sürdü. Ve karşı-devrim tüm bu çalışmamızı yutkuna yutkuna seyretmek zorunda kaldı. Birşey yapamamamızın tek nedeni işçiler ve aileleriyle kurduğumuz bağlar oldu.

Bazen "şans" oyunlarıyla ilgili tanıtımlarda insanları çekmek için "tüm isteklerinizi kapılarını açacak bir yol" derler ya! İşte devrimin kapılarını açacak, hem de sihirli falan değil, en somut, en gerçek şeydir kitleyle bağlar... Ve bu bağlar ne kadar güçlüyse sizi onların içinden sökülüp kopmalarını o kadar zordur ve hatta imkansız.

Artık devrimi örgütlemek, insanları örgütlemek demek. Bunun çok iyi anlaşılması gerekiyor. "Devrimi örgüleyeceğiz; ama nasıl?" diyenler gözlerini dışarda bizim kapılarını çalmamızı bekleyen binlerce insana çevirsinler. Hazır ilişkileri hiçbir zaman bulamayacağız. Bunları bizim yaratmamız gerekiyor, hiçbir zaman varolanla yetinmeyip, insanlarla ilişkilerimizi on kat yüz kat artırmamız gerekiyor. Şimdi eğer aramızda bir sosyalist yanışma olacaksa bu konuda olmalı. Artık her bir yoldaş, diğer yoldaşını yeni yeni ilişkiler kurma, bunları geliştirme ve örgütleme konusunda geçmeye çalışmalıdır. Bunun için birebir ilişkilere daha fazla zaman ayırma, daha fazla yaratıcı düşünme, daha fazla özveri ve komünist inatçılığa ihtiyacımız var. Öyle ki her bir yoldaşımız artış şöyle düşünmeli: "Ben bu insanı örgütlemeyi bırakmayacağım", "ne yapıp edip bu insanı (ya da insanları) örgütleyeceğim".

Peki bu konuda bize engel olan ne? Kendi mükemmeliyetçiliğimizden başka hiçbir şey! Çevremizdeki insanlar veya yeni tanıştığımız insanları gözen geçiriyoruz ve deyim yerindeyse onlardan daha ilk anda ileri olanlarımızın davranış ve düşünce şekillerini göstermelerini bekliyoruz veya çok kısa sürede bu noktaya gelmelerini. Bazen o denli elitist yaklaşıyoruz ki, notunu daha baştan veriyoruz ve içimizden "bundan birşey çıkmaz" diyoruz. Elbet böyleleri de vardır; gerçekten zaman harcamayı gerektirmeyecek, ona harcanacak zamanla onlarca insanı örgütleyebileceğimiz insanlar da olabilir. Kastımız bunlar değil. Bize güven vermeyen insanlar da değil. Kaybettiğimiz, bize bu düzenin kırı ve pasıyla gelen, üzerinde bu düzenin tortusunu taşıyan insanlar. İşte bu insanları nasıl değiştirip dönüştüreceklerimiz, nasıl geliştireceklerimiz önemli olan! Gereklisi sabır ve özeni gösterecek miyiz? Hepsinden önemlisi, zaman ayı-

raca, bunu diğer pratik faaliyetlerimiz kadar önemseyecek miyiz? Şöyle düşünelim: Biz aslında tüm pratik faaliyetlerimizi (afişinden bildirisine, propaganda çalışmasından eylem yapmaya kadar) devrimin örgütlenmesi için yapıyor muyuz? O halde insanlarla birebir görüşmek, onları geliştirmek için harcadığımız, harcayacağımız zamanı kayıp zaman olarak görmemeliyiz. Tam tersine bize kazandıracak olanın, kurduğumuz ilişkiler içinde yeni leninist kadroların çıkmasını sağlayacak olanın bu olduğunu unutmamalıyız. Şimdi yapmamız gereken yılmadan, usanmadan insanların kapılarını aşındırmak, kapıları çalmak ve mutlaka birilerinin açacağını bilmektir.

Geçenlerde bir işçi ailesinin evinde kaldım. Biz ilk kez gidiyorduk ama eskiden beri tanışmıştık. Bizi sıcak karşıladılar. Çocuklarıyla ilgilenirken geçmişten konu açıldı. Onlar da sizin gibiymi dediler... Kimler dedim. Aysun'a Sibel dediler... Onları tanıyorlardı tabi hemen anlatmalarını istedim. Yıllar yılı bu işçi ailesi bize güvenmiş, her şeyini lokmasını bile bizimle bölüşmüştü. Şimdi benimle bölüşüyorlardı. Gece uyurken hep bunu düşündüm. Bunca zaman geçmişti ama bağlar dipdiriymi. Artık dedim hiçbir güç bizi onlardan sökülüp koparamaz, unutturamaz. Çünkü onlar biz olmuştu, bizse onlar... Acılarımız sevinçlerimiz düşürlümüz ortaklaşmıştı.

Devrim yaşayan, canlı bir olgudur. Politikaların yaşam bulması kitlelerde olur. Onların hareketlerinde yaşam bulur, onlar nefes aldıkça nefes alır, onlar umut ettikçe umutlanır ve onlar savaşıkça kazanılır. Ve devrim kitlelerin eseri olacağına göre biz tüm gücümüzle onları kavramalıyız, kucaklamalıyız ve en önemlisi örgütlemeliyiz.

Onların kalbinde olmak ve orada atmak ise yoğun bir emek ve çabayı gerektirir. Peki nasıl mı? İşçi ve emekçilerle bağlar gece gündüz onlarla olmaktan geçer. Pratiğe dökersek; sabah birlikte işçi servisi bekleyip akşam birlikte yemeği hazırlamaktan, onlarla birlikte gülmekten onları her türlü sorunlarına çözüm bulmaktan, kısacası kendimizi onların yerine koymaktan, bütünüleşmekten geçer.

Kitlelerin nabızı böylece tutulabilir. Öfkeleri sele çevrilebilir, hareketleri kazanıma...

Tam da bu süreçte en çok ihtiyaç duyulan şey budur. Her an kitlelerin öfke patlamalarına tanık olduğumuz iç savaş sürecinde kitlelerin kalkışmalarını bir ayaklanmaya çevirmek, kitlelerin kalbinde atmayı, onların nabzını tutmayı gerektirir.

Şimdi her yerde örgütlenmek; her yerde komiteleşmek, her yerde yığınların arasında ve bir adım önünde olma zamanı. Bunun için de önce kitlelerin kalbinde olmayı başarmak gerekiyor. Önce onların yüreğini kazanacağız, sonra onlara bilinç taşıyacağız ve onları örgütleyeceğiz.

Tüm leninistler görev başına! Olabildiğince hızlı hareket edelim, kitlelerle bağ kurma ve onları örgütleme konusunda sosyalist yanışma başlatalım. Göreceğiz ki, yapabiliyoruz. □

SEÇİMLER VE DEV

Türkiye'nin devrimci bir kriz içinde olduğu artık tartışma götürmüyor. Egemen sınıfın damında her yanı sarmaya başlayan bir yangın var. Burjuva sınıfı içindeki çelişkilerin ne denli şiddetli olduklarını yakın zamanda bir kez daha gördük. Düzenin bütün temel kurumları birbirine girmiş durumda. Ordu Hükümetle, Hükümet Cumhurbaşkanı'yla, Cumhurbaşkanı Meclis'le kıyasıya bir kavga içinde. Gücü yeten kendinden zayıf olana tekme sallıyor. Bütün bu hır-gür içinde tekme ve postal darbelerini arkasında en fazla hissedenin Meclis olduğundan kuşku yok. Parlamentonun Cumhurbaşkanı'nı seçemeyecek kadar bir "hiç" olduğu; anayasanın kendisini yorumlayanları değil, elinde silah olan koruduğu tekrar tekrar görüldü. Ordunun bir geceyanısı bildirisi, Parlamentonun bir laklakhaneden ibaret olduğunu göstermeye yetti.

Burjuva sınıf, düzenin tepesinde şiddetlenen kavgayı yatıştırmak; parlamentonun kitleler nezdinde yerlerde süren itibarını ayağa kaldırmak; kısacası krizden çıkmak için seçimleri gündeme getirdi. Yani, seçimler krizden burjuva çıkış yolu olarak toplumun önüne getirildi. Yeni bir Meclis, bu Meclis'in seçeceği bir Cumhurbaşkanı kitleleri bir süre daha oyalayıp zaman kazandırabilirdi. Hesap bu. Bu hesap tutar mı, ya da yapıp yapılmayacağı halen belli olmayan genel seçimler burjuva sınıfı krizden çıkarabilecek mi? Bu sorunun yanıtı, sınıf savaşının seyrine; burjuvazinin olduğu kadar devrimci proletaryanın izleyeceği politikalara; sınıflar arasındaki karşılıklı güç ilişkilerine bağlıdır.

KİTLELERİ KİM KAZANACAK

Burjuvazi, güç ilişkilerini kendi lehine çevirebilmek için sürekli bir arayış ve yoğun bir çaba içinde bulunuyor. Çünkü şu gerçeği gayet iyi biliyor: Devrim ile karşı devrim; proletarya ile burjuvazi arasındaki bu savaşı kitleleri, özellikle de küçük burjuvaziyi kim yanına çekebilirse o kazanacak. Sermaye sınıfı bunun için çoktan beri kollarını sıvamış bulunuyor. Hrant Dink cinayetinden sonra yığınları yanına çekme çabalarını yoğunlaştırdı. Kitlelerin hoşnutsuzluğunu, öfkelerini gördü ve bu öfkeye akacağı bir burjuva kanal oluşturmak gerekiyordu.

Burjuva kanallar "laikliğe ve cumhuriyete sahip çık" mitingleriyle açıldılar. Bu mitingler kitleleri burjuva saflara çekmenin önemli bir aracı olarak kullanıldılar. Yüzbinlerce insanın katıldığı bu mitinglerin, başını Ordunun çektiği karşı devrimin bir kanadı tarafından düzenlendiği üzerinde tartışmayı gerektirmeyecek kadar açık. Kitleler büyük bir aldanma içinde "şeriata, gericiliğe karşı, demokrasiye, demokratik taleplere, laikliğe sahip çıkmak" adına bu mitinglere aktı. Oysa mitinglerin arkasındaki gerçek güç olan Ordunun sözünü ettiğimiz içerik ve taleplerle uzaktan yakından alakası yoktu. Aksine, dinci gericiğin, şeriatçılığın, ırkçılığın, faşizmin asıl kaynağı her zaman için sermaye, devlet ve Ordu olmuştur.

Burada Ordunun hareket tarzının görülmesi ve anlaşılması son derece önemlidir. Türk Ordusu, tıpkı ABD'nin yaptığı gibi, kendi eliyle besleyip büyüttüğü güçleri, yeri ve zamanı geldiğinde, kitleleri yanına çekebilmek için "düşman" ilan edip onlara saldırıyor. Bu hareket tarzını ABD emperyalizminin Saddam'ı ya da Talibanları önce kendi eliyle yaratıp sonra onları ortadan kaldırmak için savaş ve işgal hareketlerine girişmesinde çok net biçimde görüyoruz. Bilindiği gibi Saddam ve Taliban Irak ve Afganistan işgalinde ABD emperyalizminin başlıca bahanesi olmuştur.

Aynı hareket tarzı Türk Ordusunun dinci gericilere karşı izlediği politikada karşımıza çıkıyor. Türkiye'de devlet-ordudinci gerici politik hareket arasındaki organik ilişki her zaman burjuva düzenin en önemli dayanaklarından biri olağüstüdür. Bu gerçek böyle olduğu halde burjuvazinin emekçi kitleler üzerinde baskıyı artırmak istediği dönemlerde Ordunun dinci gericiği, gerici dinci akımları bahane olarak kullandığını, "şeriata karşı laikliği korumak" bahanesiyle kitle desteğini almaya çalıştığını biliyoruz. Devletin ve onun en önemli kurumu olarak ordunun emekçi sınıflara ve Kürt halkına karşı dinci gericiği kullanmasının tipik örneklerinden biri "Hizbullah" denen cinayet şebekesinin kurulmasıdır. Bilindiği gibi Türk Ordusu Kürt halkının özgürlük savaşını bir yandan askeri yöntemlerle bastırmaya çalışırken diğer yandan da kurduğu "Hizbullah" adındaki cinayet şebekesiyle Kürt halkını "islamlaştırmaya", UKH kadrolarını

suikastlerle ortadan kaldırmaya çalışmıştır. Bu cinayet şebekesinin askeri eğitim yerlerinin askeri kışlalar olduğu artık saklanamayan bir gerçek. Sonrası yakın tarihimizden biliniyor: Cinayet şebekesinin kullanım tarihi geçince yönetim kadrosu yine devlet güçleri tarafından operasyonlarla ortadan kaldırıldı.

Ordu-dinci gerici politik akımlar arasındaki ilişkinin bir diğer canlı -ve aynı zamanda kanlı- örneği "Sivas Katliamı"nda görüldü. Dinci gericiler, şimdi "şeriata karşıyum", "laikliğin koruyucusuyum" diye ilerici güçleri peşine takmak isteyen ordunun izin ve onayıyla, askerlerin gözü önünde otuzyanı ilerici insanı, orta çağda bile az rastlanan bir vahşet örneğiyle diri diri yakmışlardır. İşte bu Ordu, şimdi kitleleri "şeriata karşı" kendi bayrağı altında sokaklara dökülmeye çağırıyor.

Şu gerçeğin altını çizmek gerekiyor: Yakın zamanda yapılan mitingler yüzbinlerce kişinin katıldığı gösteriler biçiminde geçtiyse bunda ortalamaya solun yani oportünistlerin kafa karışıklığının, bilinç bulanıklığının önemli bir rolü vardır. Ortalama sol düşüncüyü aşamayan siyasal hareketler ne Ordu ve devletin dinci karakterini, ne dinci politik akımların devlet ve düzeni komünizme karşı koruma misyonlarını ne de tüm çatışmalarına karşın ikisini birleştiren temel anti-komünizm olduğunu anlayabilmişlerdir. Bu yüzden ne Ordunun yığınları burjuva kanallara çekme girişimlerine karşı politika geliştirebiliyorlar ne de dinci gerici akımlara karşı tutarlı bir mücadele verebiliyorlar. Aksine, dinci akımlarla "anti-faşist geniş ittifak" adına çoğu kez kol kola girdiklerini biliyoruz. Onların bu kafa-bilinç bulanıklığı burjuvaziye politikalarını daha rahat uygulama olanağını veriyor. "Cumhuriyet mitingleri" bunun bir örneği olmuştur. Oportünist ve sosyal reformist örgütlerin bu konuda tavır almamaları kitlelerin oraya akmasında önemli bir etken olmuştur.

DEVİRİMCİ PROLETARYA KİTLELERİ NASIL KAZANIR

Burjuvazi, hergün sömürdüğü, ezdiği kitleleri yanına çekmek için her türlü yalan, hile, demagoji ve yöntemle başvurmaktan geri kalmıyor. Gerçek amacını gizlemek onun değişmeyen yöntemidir. Devrimci proletarya ise tersini yapar. O,

DEVİRİMCİ POLİTİKA

amaç ve hedeflerini bütün açıklığı ve ya-
lınlığıyla açıklayarak sömürülen kitleleri
kendi etrafında toplamaya çalışır. Seçim-
lerde devrimci proletaryanın izleyeceği
politika bu devrimci amaç ve yöntemlere
uygun olmalıdır.

Seçimler bir devrimci kriz ortamında
ve burjuvazinin bu krizden çıkış yolu ola-
rak gündeme geldi. Devrimci proletarya
seçimlerde izleyeceği politikayı belirler-
ken bu iki somut olguyu, sınıf savaşının
bu somut koşullarını temel almak duru-
mundadır. Üzerinde yaşadığımız toprak-
larda devrim uzun bir süredir yükseliş ha-
lindedir. Bunun aksini iddia edenlere en
son ve en güzel yanıtı kitleler 1 Mayıs
Taksim eylemiyle vermişlerdir. 1 Mayıs
Taksim eylemi, devrimci yükselişin ulaştığı
boyutları son derece somut haliyle orta-
ya koydu. Dünyada 1 Mayıs'ı bu şekilde
kutlayan ve bu düzeyde devrimci ruh ha-
li taşıyan bir kitle ya olmadı ya da çok az
yerde oldu.

Devrimin böyle yükseliş halinde ol-
duğu koşullarda devrimci proletarya, bi-
rincisi, devrimci yükselişi hızlandıracak;
ikincisi sistemin krizini derinleştirecek
bir politika izlemelidir. Proletaryanın ata-
cağı her politik adım devrimci yükselişi
hızlandırmaya ve sistemin krizini derin-
leştirmeye hizmet etmelidir. Bu aynı za-
manda seçimlerde izlenecek politikanın
oturacağı temeldir.

Burjuva sınıfın seçimleri hangi koşul-
larda ve hangi amaçlarla gündeme getir-
diği biliyor. Burjuvazinin krizden çıkış yo-
lu olarak elindeki yöntemlerden biri aske-
ri darbe ise diğeri de seçimlerdir. Burju-
vazi seçimlerle, birincisi, halk kitlelerini
yeni vaatlerle beklentiye sokarak parla-
mentoya yeniden bağlamayı; ikincisi,
güçlerini yeniden düzenleyerek devrimin
karşısına yenilenmiş güçlerle çıkmayı; üç-
çüncüsü, karşı devrimi güçten düşüren
düzenin tepesindeki tepişmeye bir son
vermeyi amaçlamıştır. Düzenin politik
temsilcilerinin herşeyi bir kenara bıraka-
rak kitlelere "seçimlere katılın" çağrısı
yapmaları boşuna değildir. Onlar için ilk
elden önemli olan kitlelerin seçim sandığı
yoluyla düzene bağlanmasıdır. Dolayı-
sıyla, seçimlere katılıp parlamentoya yö-
nelmek, emekçi sınıfları da bu yola gir-
meye çağırarak sistem krizini derinleştir-
meye, kitlelerin devrimci ruh halini pekiş-
tirmeye değil, burjuvazinin amaçlarına

hizmet edecektir.

Bu koşullarda devrimci proletarya,
sistemin krizini derinleştirme ve kitlelerin
devrimci ruh halini pekiştirme hedeflerine
ancak seçimleri boykot yolunu izlerse
ulaşabilir. Verili somut koşullarda sadece
seçimleri boykot politikası parlamento dışı
mücadelenin esas olduğu düşün-
cesini kitlelerin bilincine kazıyabilir. Tür-
kiye'de parlamentonun bir "hiç" olduğu-
nu, herşey bir yana, son bir aylık gelişme-
ler bile fazlasıyla açıklamıştır. Şimdi, kit-
lelere parlamentoya yönelmeyi önerenler
hem bu gerçeği hem de Türkiye'deki sis-
temin dünyanın en baskıcı, en katı rejim-
lerinden biri olduğu gerçeğini gözlerden
saklıyorlar. Oysa surf bu iki somut, elle tu-
tuluk, kanıtlanabilir olgu bile emekçi sı-
nıfların yaşamsal sorunlarının tek çözüm
yolunun parlamento dışı devrimci müca-
dele olduğunu anlatmaya yeter.

Burjuvazi krizden çıkışın kendi çıkar-
larına uygun olan yollarını ortaya koymuş
durumda. Bu burjuva çıkış yollarına karşı
proletarya da kendi çıkış yollarını kitlele-
rin önüne koymalıdır. Krizden proleter çı-
kış yolu en kısa ifadeyle söylersek, burju-
va egemenliğin, faşist devletin bir dev-
rimle yıkılarak yerine devrimci demokra-
tik bir halk iktidarının kurulmasıdır. Dev-
rimci proletarya bu proleter çıkış yolunu
gerçek kılabilmek için bütün emekçi sı-
nıfları kendi etrafında birleşmeye; burju-
va egemenliğe ve faşist devlete karşı dev-
rimci mücadeleye çağırır. Kürt halkı, ezil-
en emekçi sınıflar ve işçi sınıfının gerçek
kurtuluşu için esas olan şey devrimdir,
devrim mücadelesidir. Komünist güçlerin
ve devrimci proletaryanın önümüzdeki
seçim sürecinde kitlelerin önüne koyma-
ları gereken hedef budur. Bu hedef çerçe-
vesinde, Leninist Parti ve devrimci prole-
tarya üzerinde "Bütün İktidar Emeğin Ol-
acak", "Kürt Ulusuna Kendi Kaderini Tay-
yin Hakkı" ve "Zindanlar Yıkılsın Tutsak-
lara Özgürlük" sloganları yazılı bayrağı
yükseltmelidir.

Ankara'daki son patlama sonrasında
burjuva basının ve devlet kurumlarının iz-
ledikleri politika seçimler sürecinde hem
Kürt halkı hem de genel olarak sosyalist-
ler üzerinde ağır bir terör dalgasının estir-
ileceğini gösteriyor. Burjuvazinin bütün
kanatlarının bu konuda anlayış birliği
sağladıkları anlaşılıyor. Birbirlerinin bo-
ğazlarına sarılmış olan burjuva partilerin

Kürt hareketi söz konusu olunca bir gece-
de kucaklaşmaları bunun en somut ve
çarpıcı kanıtıdır. Belli ki, burjuvazi düze-
nini krizden çıkarmak için çabalarken sa-
dece seçimlerle yetinmeyecek. Kural tanı-
madan, düzenini krizden çıkarmak ve e-
gemenliğini sürdürmek için ne gerekiyorsa
onu yapacak. Hazırlıkları bu yönde.
Çünkü burjuvazi de artık şu gerçeği görü-
yor: Salt seçimlerle kitleleri uyutmak, bu
yolla onları yönetmek artık pek mümkün
değil. Kitleler eskisi gibi parlamentoya
büyük umutlar bağlamıyorlar. Bu yüzden
burjuvazi de artık kitlelere karşı parla-
mento dışı yolları, sokakları, faşist yön-
temleri kullanmaya ağırlık veriyor. Önü-
müzdeki süreçte bunun somut örnekleri-
ne daha sık tanık olacağız. Devrimci güç-
lerin buna yanıtı Kürt halkıyla birlikte sü-
rekli kılınmış devrimci sokak gösterileri
olmalıdır.

Leninist Partinin ve devrimci prole-
taryanın izleyeceği boykot politikası se-
çimlere katılma kararı alan Kürt hareketi-
ni karşısına alır mı? Hayır almaz. Ezilen ul-
lusun duygu ve hassasiyetlerini büyük
bir dikkatle hesaba katan Leninist Parti
Kürt Hareketinin "bağımsız" adaylarına
karşı olumsuz bir politika izlemeyecektir.
Herkes istediği politikayı izlemekte öz-
gürdür. Ama burjuva parlamenter seçi-
min iki halkın devrim mücadelesini zayıf-
lattığını, Kürt halkının seçimlere katılma-
ması halinde sistemin krizinin çok daha
derinleşeceğini, seçim sonuçlarının bü-
tün dünyada tartışılmalı hale geleceğini;
bunun Kürt halkının özgürlük savaşı adı-
na muazzam bir ilerleme anlamına gele-
ceğini vb vb açıklamak da Leninist Parti-
nin Kürt halkına karşı devrimci görevidir.

Seçimleri boykot politikası Kürt hare-
ketini karşısına almaz, ama Kürt halkında
devrimci bir kararlılık yaratır. Seçim sü-
recinin Kürt halkına kurulan tuzaklarla dolu
olduğunu, seçimlerde Kürt halkının ger-
çek iradesinin yansımaya izin verilme-
yeceğini Kürt hareketi de biliyor ve şimdi-
den söylüyor. Bu süreçte başlarına daha
nelerin geleceğini kimse bilmiyor. Ama
şurası kesin ki, yasal alandaki Kürt hare-
keti çok daha ağır baskılar altına alın-
acaktır. Leninistler siyasal gerçekleri açık-
lamayı sürdürürken bu baskılara karşı
her zaman Kürt halkının yanında yer ala-
caklardır. □

F TİPİ ZİNDANLARDA BASKILAR SÜRÜYOR

Kandıra F Tipi zindanında bulunan DHKP-C dava tutsağı Ümit İlter, 5 Mayıs günü zorla Bolu F Tipi'ne sevkedildi. Sür-gün-sevki protesto için DHKP-C dava tutsakları süresiz açlık grevine başladılar.

F Tipi zindanlarda Ölüm Orucu Eylemi'nin bitirilmesine neden olan 22 Ocak tarihli genelge aradan geçen 5 aylık süre zarfında uygulanmadığı gibi, geçen zaman içinde baskılar da arttı. Devlet Ölüm Orucu Eylemi'nin yarattığı etkiyi kırmak amacıyla devrimci tutsaklara karşı saldırılarına hız verdi. Sür-gün-sevk politikasıyla devrimci ve komünist tutsaklar, birbirlerinden tamamen yalıtılmaya, F Tipi koşullarında dahi sürdürülen kolektif-örgütlü yaşam dağıtılmaya çalışılıyor.

Bu politikalar karşısında devrimci tutsaklar asla boyun eğmediler ve bundan sonra da eğmeyeceklerdir. F Tipi zindanlar dahi devrimin gelişimini engelleyememiştir. Ve bundan sonra da engelleyemeyecektir. F Tipi zindanlarda mücadele sürüyor ve sürecektir. Zindanlar yıkılıp devrimci tutsaklar özgürleşene dek bu mücadele, bu savaş bitmeyecektir. Zafer er ya da geç devrimin, devrimci ve komünist tutsakların olacaktır.

Bundan önce olduğu gibi, bundan sonra da devletin, devrimci ve komünist tutsaklara her türlü saldırısı, karşısında devrimci ve komünist iradeyi, onları asla yalnız bırakmayan dışardaki yoldaşlarını, ailelerini ve yakınlarını bulacaktır.

**DEVİRİMCİ / KOMÜNİST TUTSAKLAR YALNIZ DEĞİLDİR!
ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

SALDIRILAR KATLIAMLAR DEVİRİMİ ENGELLEYEMEYECEK

Devrimin önlenemez yükselişi karşısında devlet ancak saldırılarını, katliamlarını artırarak ayakta durabiliyor. Burjuvazinin kendi arasında büyüyen çelişki ve çatlaklar, onu yaralı bir hayvan gibi daha da saldırganlaştırıyor. Güney Kürdistan'a operasyon hazırlığı içinde olan TC devleti, içeride de saldırılarını yoğunlaştırıyor. Özellikle son süreçte Kürdistan'da operasyonlarını artıran devlet, gerillaları katlederek içeride kendisini güvenceye almaya çalışıyor. Operasyonlar sırasında ağır kayıplar veren TC ordusu, bölgeye büyük bir askeri güç yığarak emekçi halkı sindirmeye çalışıyor.

Devletin operasyonları sonucu, en son Dersim'in Çemişgezek İlçesi Paşacık Köyü'nde 27 Mayıs günü çıkan çatışmada TKM/ML TIKKO gerillalarından Mahmut Polat ve Hıdır Uğur ölümsüzleşmişti.

Hıdır Uğur'un cenazesi Dersim'de toprağa verildi. Mahmut Polat'ın cenazesi ise 30 Mayıs günü Gazi Mahallesi'nde yapılacak bir anma sonrası defnedilecekti, fakat kimliğinin tespit edilemediği gerekçe gösterilerek ailesine teslim edilmediği için cenaze töreni ertelendi.

Sabah saat 10:30'da Gazi

Cemevi önünde toplanılmaya başlandı. Toplanan kitle, üzerinde "Gerillalar Ölmez Yaşasın Halk Savaşı / Partizan" yazılı pankartın açılmasıyla saat 11:30 gibi Mahmut Polat'ın evinin önüne doğru yürüyüşe geçti. Aralarında Mücadele Birliği Platformu'nda bulunduğu pek çok siyasi yapının katıldığı yürüyüş boyunca "Hıdır Uğur Yaşıyor Mahmut Polat Yaşıyor Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Yaşasın Siper Yoldaşlığı", "Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak" sloganları

atıldı. Mahmut Polat'ın evinin önüne geldiğinde ise Mahmut Polat ve Hıdır Uğur şahsında ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları için bir dakikalık saygı durumunda bulunuldu. Saygı duruşunun ardından Gündoğdu ve Çavbella marşları hep bir ağızdan söylendi. Daha sonra partizan adına bir kişi açıklama yaparak; 27 Mayıs günü TC güçleriyle TIKKO gerillalarının Hıdır Uğur'un evinde 8 saat süren bir çatışmaya girdikleri, çatışmada gerillaların buldukları evde lav silahlarıyla yakılarak katledildiği, Mahmut Polat'ın kimliği tespit edilmediği gerekçesiyle cenazesinin ailesine verilmemesiyle cenazenin alındığında anma töreninin yapılacağı söylendi. Ardından Mücadele Birliği Platformu, Kız ve ESP birer açıklama yaptı. Mücadele Birliği Platformu adına yapılan açıklamada; "Faşist devlet katliamlarına devam ediyor. (...) İçinde bulunduğumuz bu süreç sınıflar savaşınının, iç savaşın daha da keskinleşerek büyüdüğünün bir göstergesidir. (...) Devletin Kürdistan'da yaptığı yığınak ve katliamlar, TMY ve polise verilen tam yetki yasası sürecin nasıl sertleşeceğini göstermektedir. Bizlerin omuzlarımızda yükselttiğimiz her yoldaşımızın cenazesi bizim öfkemizi, kinimizi, devrime olan inancımızı daha da artırıyor. Yoldaşlarımızın hesabını soracağız söz veriyoruz. Faşizme anladığı dilden cevap vereceğiz. Faşizme karşı silah başına" denildi. Daha sonra söylenen marşların ardından eylem sona erdi. □

SEÇİMLER VE İKTİDAR

Seçimlerde burjuvazi burjuva egemenliği halka onaylatıp halkın kendi kendini yönettiği yanılsamasını oluşturmaya çalışır. Bütün seçim dönemlerinde burjuva egemenlik, kapitalist sömürü ve demokrasi konularını temel yönleriyle ortaya koymak gerekir. Ancak o zaman dönemin koşulları üzerine ve seçimler üzerine söylenenler tam anlaşılır.

Parlamento seçimlerini ele alırken, parlamentonun hangi temel üzerinde durduğu ve misyonunu da ifade etmeliyiz. Parlamento burjuvazinin egemenliğinin politik ifadesidir. Kapitalist mülkiyet ve burjuva devletin zor aygıtları olan ordu, polis ile bürokrasi üzerinde yükselir. Burjuva parlamento kapitalist mülkiyete ve devlet aygıtlarına dayanmazsa bir hiçtir. Bunlar ayrı düşünülemez.

Kapitalist sömürü, üretim araçlarının kapitalist özel mülkiyetine dayalı emek sömürsü, artı-değer sömürsüdür. Emekçiler burjuvazi tarafından ücretli çalışma, vergiler ve bir çok yolla sömürülüyor. Burjuva egemenlik bu sömürünün devamını sağlar. Kapitalist özel mülkiyeti ortadan kaldıran bir devrim olmadığı sürece sömürü devam eder. Buradan hareketle söyleyebiliriz ki, Kim ki bu seçimlerde sömürüyü kaldırmak için oy kullanmaya çağrı yapıyorsa emekçileri aldatıyor.

Seçim dönemlerinde seçime yönelik konuşanların en çok söylediği ve halkın en çok duyduğu vaatlerin başında demokrasi geliyor. Herkes için bol keseden demokrasi (!) Bu söylemler asıl olarak faşizmi gizleme, burjuvazinin sınıf egemenliğini gizleme dışında bir anlam ifade etmiyor. Bütün sınıflı toplumlarda sınıf egemenliği vardır. Egemen sınıf için sınıfsal demokrasi vardır. Egemen sınıfın demokrasisinden söz edilebilir. Çağımızda genel olarak burjuva demokrasisi, proleter demokrasi ve halk demokrasisinden söz edilebilir. Faşizm altında burjuva demokrasisi de olmadığı için ancak işbirlikçi tekeli burjuvazinin egemenliğine, faşizme karşı halk demokrasisinden söz edildiğinde anlamlı olur.

Her egemen sınıf bu egemenliğini, birincisi ekonomik alanda gerçekleştirdiği sömürü ve hakimiyete, ikincisi politik alanda üst yapıyı elinde bulundurmasına, yani devlet aygıtını elinde bulundurmasına dayandırır. Halk demokrasisinden söz edenler faşist iktidarla egemenliğini sürdüren tekellerin varlığına el koymadan, faşist devlet yapılanmasını paramparça etmeden halk demokrasisini gerçekleştireceklerini ifade ediyor ya da öyle bir beklenti oluşturuyorlarsa emekçileri aldatıyorlardır. Sınıflar var olduğu sürece sınıf egemenliği ve sınıfsal demokrasi vardır.

Emekçiler seçim dönemlerinde ileri sürülen vaatler ya da savunulan politikalarından

kimlerle karşı karşıya olduklarını anlayabilirler. Burada en önemli kıstas ileri sürülen politikaların burjuvazi için kabul edilebilir olup olmadığıdır. Sosyalizm adına, marksizm-leninizm adına ileri sürülmüş bile olsa burjuvazi için kabul edilebilir olan politikalar oportünizme, reformizmi ayırdetmeye yarar. Oportünistler ve reformistler marksizm-leninizmde burjuvazi için kabul edilir ne varsa onu ileri sürerler. Burjuvazi için kabul edilemeyecek olanı görmezden gelir, silikleştirirler. Reformist ve oportünistlerin kaçındığı en önemli ayırım faşizmin yıkılması ve bunun zora dayalı devrimle gerçekleşeceği'dir. Bunu gözden ırak tutmak, bilinmez tarihlere ertelemek, "geleceğin sorunu" olarak görmek, reformist ve oportünistlere has bir özelliktir.

Seçim dönemlerinde halk politik konular üzerine konuşur, gündemi politik konular alır. Önemli olan seçim döneminde gündemi dolduran politikanın niteliğidir. Demirel'in "seçimler sokakları temizler" sözü burjuvazinin seçim emekçilerinin mücadelesini engelleme çabasının açık ifadesidir. Burjuvazi, seçim döneminde kendi politikalarını tartıştırmak için emekçiler üzerinde etki kurmaya, en azından bir süre beklenti oluşturmaya çalışır. Polisiye baskılarla, burjuva yasalarla burjuva egemenliği hedef alıp, yıkmayı amaçlayanların seçim döneminin politik ortamının çalışmalarını engellemeye çalışır. Emekçiler bu dönem, yaşanan sorunları, sömürüyü, direk olarak kendi sorunlarını tartışmaya çalışır. Burjuvazinin söylemleri, politikaları vs. emekçiler için güvenilmezdir. Onyıllardır yaşanan deneyimler burjuva düzenden beklentilere girilmemesi gerektiğini öğretmiştir. Yaşamın kendisi her gün öğretmeye devam ediyor. Burjuva sisteme alternatif, yegane sistem yani sosyalizm burada gerçek çözümdür. Devrimci alternatif ikna edici olarak ortaya konulduğunda emekçiler bunu benimseyeceklerdir. Seçimlerde para cezalarına rağmen, boykot oranları emekçilerin burjuvaziye güvensizliğinin en açık göstergesidir. Kaldı ki, devrimci alternatifi bilmediği için kötüler içinde iyisi diyerek burjuva partilere oy verenlerin sayısı da çok.

Seçim dönemlerinde emekçilerin politikaya ilgisinin artması önemli. Bu durumda emekçilerin sınıf çıkarları ve burjuvazinin egemenliği tartışılıp emekçilerin kendi iktidarı için mücadelesinin yükseltilmesi, kendi iktidarı için mücadele bilincinin oluşturulması, emekçilerin politikleşmesi demektir.

Geçmişten beri yaşanan bir çok gelişme parlamentonun işlevinin anlaşılması için göstergedir. 1960'lı yıllarda TİP'in parlamentoya girmesiyle reformist ve uzlaşmacı olmanın rağmen parlamentoda milletvekillerinin

uğradığı saldırı ve baskılar, Leyla Zana'nın burjuva anayasa ve parlamentoya bağlılık yeminini Kürtçe yapması üzerine uğradığı baskı ve saldırılar, DEP'in milletvekillerinin milletvekilliğinin düşürülmesi ve bazılarının tutuklanması bunlardan bazılarıdır. 12 Mart ve 12 Eylül faşist darbeleriyle parlamentonun işlevi daha açık görülüyor. Burjuvazi parlamento ve yasaları halkı sömürmek için bir araç olarak kullanıyor. Parlamento ve yasalar burjuvazinin sömürüyü sürdürmek için ihtiyaçlarını karşılamada yetersiz olduğunda; burjuva egemenliği sürdürme konusunda yetersiz kaldığında burjuvazi tarafından bir kenara itiliyor. Ancak emekçileri sömürmek ve burjuva egemenliği sürdürmek için gereken ihtiyacı, baskıyı yerine getirdiği ölçüde burjuvazi tarafından başanlı bulunur. AB, İMF ve emperyalistlerin ve işbirlikçi tekelin istediği yasaların paketler halinde rekor sayıda ve rekor denilen hızla çıkarılması burjuvazinin parlamento başanlı gördüğü bir örnektir.

Emekçiler burjuvazinin egemenliğinin simgesi olan parlamento önemsemelidir. Parlamento işbirlikçi tekeli sermaye ve devlet aygıtını temsil ettiği için önemsel ve bunlar olmadan bir hiç olduğunu bilmelidir. Emekçiler parlamento devlet aygıtıyla, bürokrasiyle, kapitalist mülkiyetle birlikte düşünülmelidir. Burjuvazinin egemenlik aygıtı devlet ve kapitalist tekel ortadan kalkmadan parlamento ortadan kalkmaz, bunların hepsi birden ancak ortadan kalkabileceği için bunların simgesi olarak parlamento önemsemelidir.

Seçim dönemlerinde propaganda tozu dumanı arasında burjuva cepheden oportünistlere kadar varan propaganda bombardımanında söylenenler halkı aldatır. "Politik özgürlük ve sınıf mücadelesinin büyük sorununu son tahlilde zor çözer, ve biz bu zoru hazırlamayı ve örgütlemeyi, bu zoru sadece savunmada değil saldırıda da etkin bir biçimde kullanmayı başarmalıyız." (Lenin-Seçim Eserleri- Cilt 3 Sf. 57-58) sözleriyle Lenin önemli sorunların çözümüne işaret ediyor. Propaganda bombardımanındaki vaatler büyük sorunların çözümünde seçimlere büyük işlevler yüklüyor gözükse de bu vaazdan öteye gitmez. Ancak ikincil sorunlar üzerine etkileri tartışılabilir.

Burjuvazinin kendisinin, yasalara, parlamentoya bağlı davranmadığını her fırsatta gördük, biliyoruz. Burjuvazinin kendisi kendi parlamentosuna bağlı davranmazken, parlamento işlevsiz bir kurum olarak ortaya konulurken emekçilerin adına hareket ettiklerini söyleyenlerin parlamento girmeye çabaları ve buna yükledikleri misyon parlamento onore etmektedir. Her mahallede bir çete varken, burjuva yasaları toplum yaşamında etkisizleşmişken, burjuva düzenin yasallığı, parlamentonun etkisi emekçiler arasında ortadan kalkmışken, sömürünün ağırlığı emekçileri yasaları tanımaz hale getirmişken, burju-

vazinin kendisi katliamlarla, cinayetlerle ve emekçilere yönelik baskı-terörle iç savaşı yükseltmeye başlamışken burjuva düzeni ve parlamento meşrulaştırma işlevi görecektir politikalar işçi sınıfı ve emekçileri burjuvaziyle uzlaştırmak, devrimden uzaklaştırmak demektir.

Hrant Dink'in cenazesine katılan yüz binler "Hepimiz Ermeniyiz" derken Anayasanın her TC vatandaşı Türk'tür diyen maddesini, yani anayasayı çiğniyordu. 1 Mayıs'ta Taksim yasaklanmasına rağmen emekçiler Taksim'e akın ediyordu. Burjuvaziye, yasalarna ve düzene güvensizlik ve reddetme anlamında ileri olan bu durumu daha ileri taşımak zorunludur. Bunu burjuva parlamento ya da yasalan meşrulaştırılacak politikalarla yapamayız. Seçim politikaları kimin yüzünü devrime döndüğünü, kimin yüzünü burjuva düzene döndüğünü gösterecektir.

Burjuvazi tarihte hiç olmadığı kadar sokakları bayraklarla donatıp, mitinglerde bayrak dağıtıyor. Burjuvazinin, cumhuriyet mitinglerinden AKP mitinglerine kadar her yerde bayrak kampanyası yapması burjuva egemenliğin, rejimin tehlikede olması ve rejimin sahipleşmesi çabasıdır. Böyle bir süreçte komünistler, devrimciler seçimlerde burjuva düzeni teşhir etmekten, propaganda yapmaktan daha ileri adım atmak zorundadır. Sınıf uzlaşmacılığına karşı proletaryanın mücadelesi ileri taşınmalı, bağımsız sınıf politikası proleter uzlaşmazlık temelinde hareket edilmeli. Emekçilerin burjuva düzene, yasalığına, parlamentosuna vs. olan güvensizliğinin bu kadar ileri olduğu koşullarda emekçilerin devrimci inisiyatifini nasıl geliştireceğiz? Seçimleri, parlamento, düzeni meşrulaştırma işlevi görecektir hiç bir politika emekçilere hizmet etmeyecek. Emekçilerin devrimci inisiyatifleri, ancak kendi iktidarlarını kurma yolunda örgütlenmesi mücadele etmesi ile ileri taşınabilir.

dar güçlü olduğuna, ne kadar sürdüğüne ve Nuhu Nebi'den kalma 'üst yapı' ile zamanımızın yaşayan güçleri arasındaki çelişkilerin ne kadar derin olduğuna bağlıdır." (Lenin-Seçme Eserler-Cilt 3 Sf 83) diyor. Emekçilerin yaşadığı koşullar burjuvaziye karşı büyük tepki, ayaklanmalar gerçekleştirecek birikimi oluşturmuştur. Sömürüye, baskıya ve faşist teröre karşı tepkiyi devrime dönüştürmek devrime kanalize etmek ise devrimcilerin, komünistlerin görevidir.

Seçimlerde düzen içi talepler ve bu taleplerle aynı niteliğe sahip örgütlenmeler bugün emekçilerin devrimci inisiyatifini geliştiremez. Burjuvazinin emekçiler üzerindeki politik etkisini yok etmek ve emekçilerin kendi kurtuluşları için mücadele etmelerini sağlamak, mücadelelerini ileri taşımak için kendi devrimci örgütlenmelerini gerçekleştirmeleri zorunludur. Bugün devrimciler düşen asıl görev bütün emekçileri, devrim güçlerini örgütlemektir. Her alanda komiteler, konseyler, milisler oluşturarak emekçilerin devrimci inisiyatifi geliştirilmelidir. Burjuvazinin emekçiler üzerinde politik etki kurmasını engellemek yetmez. Emekçilerin kendi kurtuluşları yolunda devrim mücadelesinin, iktidar mücadelesinin örgüt ve araçlarını oluşturmak bugünün en acil görevidir. □

"Gözlerimiz İnsan Görmeyi Özledi"

Yeni Evrede Mücadele Birliği olarak Gedikpaşa'da bir ayakkabıcı ustasıyla yaptığımız röportajı sizinle paylaşmak istiyoruz.

Y.E. Mücadele Birliği: Bize çalışma koşullarından bahsedermisiniz?

H. Usta: Sabah 8'de geliyoruz akşam 11'e kadar çalışıyoruz. Ekmek parası için çalışıyoruz ve hakkımızı alamıyoruz. İğnenin ucuna bakmaktan gözümüz yoruluyor, gözlerimiz insan görmeyi özledi... Okuyan insan için kalem neyse bizim için de makinemiz o yani bedenimizin bir parçası gibi.

Y.E.M.B.: Yaşamınızdan memnun musunuz?

H. Usta: Memnun değilim tabii. Normalde bir insan 6 saat çalışmak isterse ben de 6 saat çalışmak isterim. Artı ailemle görüşemiyorum, akşam eve gidince ailemle sohbet edemiyorum, kardeşimle ilgilenemiyorum, annem babamın derdini kardeşlerimin derdini soramıyorum. Onlar benim için çok önemlidir yani akşam 8'de gitsem ailem-

le sohbet edebilirim, rahat yemeğimi yerim, televizyonuma bakanım. Ben bunları istiyorum. Yok sosyal bir yaşantımız yok. Serbest meslek olduğum için para kazanmak istiyorsak çalışmak zorundayım yani. Eğer erken saatte eve gidersek cebimize para koyamayız.

Y.E.M.B.: Günde kaç çift ayakkabı üretiyorsunuz?

H. Usta: Günde 25 çift saya (ayakkabının üst kısmı) dikiyorum haftada 150 çift saya yapıyorum. Böyle yapmasam kazanamam yani. Böyle yapmak için de gece 11'lere kadar çalışıyoruz.

Y.E.M.B.: Bizim bildiğimiz kadıyla belli bir örgütlülüğünüz yok. Dernekleşmeyi veya başka şekillerde örgütlenmeyi düşünüyor musunuz?

H. Usta: Dernekleşme vardı, şu anda var ama kimse gitmiyor şimdi. Sayıcılık derneği var. Kunduracılık-ayakkabıcılık derneği var ama kimse gitmiyor uğramıyor yani. Derneğe gidince hakkını arıyorsun, diyorsun ki ben şu fiyata saya diyeceğim, herkes toplaniyor tabii ki bütün sayacılar toplaniyor başkaldırıyor yani ne oluyor bu sefer mecbur kalıyor fiyatı vermek zorunda kalıyor. Ama şu an dernek olayı yok, kimsenin kimseye güveni yok öyle yani.

Y.E.M.B.: Türkiye'nin durumunu

nasıl görüyorsunuz?

H. Usta: Berbat görüyorum. Hükümet bir şeyleri başaramıyor, bir şeyler yapmaya çalışırsa yapamıyor.

Y.E.M.B.: Seçimler hakkında ne düşünüyorsunuz. Parlamento size umut vaat ediyor mu?

H. Usta: Valla bu gidişle ben seçimlere gitmeyeceğim, gidersem de boş atarım çünkü umut beklemiyorum yani.

BİZ KAZANIYORUZ ONLAR KAYBEDİYOR

Tekelci basında okumaya alıştığımız türden bir haber değildi, Cumhuriyet gazetesinde yayınlandı. Sayfanın kıyasında, daracık bir sütuna sıkıştırılmış bu haber, onu gözden kaçırmayıp okuyan her emekçiye aynı duyguyu taşımış olmalı: biz kazanıyoruz, onlar kaybediyor duygusunu...

10 Nisan tarihli Cumhuriyet gazetesi, o daracık sütunda şunları yazıyordu:

"İngiliz Savunma Bakanlığı tarafından hazırlanan ve geleceğe dair karanlık bir tablo çizen analiz raporunda, gelir eşitsizliği nedeniyle Marksizmin ve halkçılığın yükselileceğine dikkat çekildi. İngiltere silahlı kuvvetlerinin 30 yıl sonra yüzleşebileceği tehlikeleri değerlendiren, Savunma Bakanlığı'nın Geliştirme, Kavramlar ve Doktrinler Merkezi tarafından hazırlanan rapor, insanlığın sonunu getirebilecek yeni silahlardan halk ayaklanmalarına kadar bir dizi tehlikeye dikkat çekti. 90 sayfalık raporda kentli alt ve orta sınıflarla zenginler arasında büyüyen uçuruma dikkat çekildi. 'Orta sınıf, Marx'ın proletarya için öngördüğü rolü üstlenip devrimci bir sınıf haline gelebilir' ifadesine yer verilen raporda, 'Dünyanın orta sınıfları birleşebilir, bilgiye erişimi, kaynakları ve yeteneklerini kullanarak kendi sınıf çıkarlarını doğrultusunda ulusötesi süreçleri şekillendirebilirler' denildi.

"Raporda demografik değişimlerin yaratabileceği tehditlere de değinildi. Dünya nüfusunun 2010 yılında yüzde %50'sinin, 2035'te ise yüzde 60'ının kentlerde yaşayacağı illeri sürülürken, bunun yoksulluk ve yeni güvenlik riskleri getirilebileceğine dikkat çekildi. Küreselleşmenin devletlerarası savaşları ortadan kaldırmabileceğini belirten rapor, buna karşılık ülkelerin iç savaşa sürüklenebileceğine işaret etti."

Sadece kendi kapitalistlerini değil, tüm dünyanın kapitalistlerini korumak için eğitilen İngiliz Ordusu mensuplarına, geleceğe dair oldukça "karanlık" bir tablo çizen rapor, tek bir konu dışında gerçekçi değerlendirmeler taşıyor: O da şu: Geleceğe, önümüzdeki otuz yıla dair söylenen "tehlikeler", esasında bugün olup biten gelişmelerdir. Burjuva dünyanın uykularını kaçırıp ve tıpkı bu rapordaki gibi, onlara gelecekte kesin bir yenilgi vadedilen bir "aktüel" gerçektir.

Rapor, toplumsal dinamiklerin Marksizmi ve halkçılığı yükselteceğini söylüyor. Burada sözü edilen "halkçılık", Chavez ve Morales hükümetleri gibi büyük halk ayaklanmalarının sonucunda yönetime geçen, ama yoksul kitlelerin yoğun baskısıyla giderek Marksist söylemleri ve toplumsal tedbirleri benimseyen iktidarlardır. Halkçılık kavramıyla biraz yumuşatılmış görünse de, rapor önümüzdeki otuz yılın sosyalizmin zaferine tanık olacağını ve bunun şu ya da bu ülke için değil, tüm dünya için bir realite olduğuna parmak basıyor. Burjuvaların duymak istemedikleri acı

gerçeği, adeta suratlarına çarpıyor, hem de onları koruması için beslenen bir ordu tarafından. Ne de olsa burjuvalar, artık değişmez bir gerçek olarak kabul ettikleri korkunç eşitsizliklerin ve inanılmaz yoksulluğun, olsa olsa bir "medeniyetler çatışması"na yol açacağını duymaya ve duyurmaya, ne de güzel alışmışlardı. Hiçbir zaman inanmadıkları bu "medeniyetler çatışması"nı öyle çok tekrar ettiler ki, bunu en seçkin bilimcilerine, yazarlarına filozoflarına öyle çok söylediler ki, çoğu Marksist geçinenleri dahi etki altına aldılar.

O "Marksistler" ki, onların gözünde yükselen, sınıf savaşlarını değil; aksine, radikal dinci akımlar ve milliyetçilikli yükselen, yeni bir "ortaçağ"dı yaşanan. Hangi endişelere ve bilimsel araştırmalara dayanarak bunları söyledikleri, büyük bir sır. Gazete okurlar, tv izlerler ve arada en çok tekrar edilen şey neyse, "işte günümüz gerçeği" diye sunmayı alışkanlık haline getirirler. İngiliz ordusu gibi ciddi, büyük ve derin tarihi birikimi olan bir düşmanın, raporunda yer verdiği bu çok değerli itiraflara ise, böyle "marksistler" için bu haber değeri taşımadığından olsa gerek, ne gazetelerinde bir yer verdiler, ne de bu raporu ele alıp incelediler. Tann bizi böyle "marksist" dostlardan korusun, biz düşmanlarımızdan korunmayı nasıl olsa biliriz.

Öküzün Peşinden Bilgisayar Başına

İngiliz ordusu için hazırlanan raporda şehirli orta sınıfların devrimci dinamiklerine dair özel bir vurgu var. Marx da, henüz daha 19.yüzyılda, küçük mülk sahiplerinin bu devrimci yönünü vurguluyordu. Daha o zaman, kentlerde tezgahların ardından, kırlarda ise öküzün peşinde koştu-ruk duran bu küçük mülk sahipleri, birbirinden küçük ve oldukça geniş alanlara yayılmış olan küçük üretimlerinin dar kalıplarına sıkışıp kalmalarına rağmen ve bu yüzden disiplinli bir kitle mücadelesini yürütme yeteneğine sahip olmamalarına rağmen, proleter devrim onları da peşinden sürüklüyordu. Marx'ın yaşadığı dönemden bu yana değişen çok şeyler oldu. Herşeyden önce, bir zamanlar bağımsız bir üretim süreci içinde yer alan küçük üreticiler, bugün tümüyle tekelci sermayenin bağımlı üretim ve dolaşım süreci içine dahil oldular. Bu durum, küçük mülk sahiplerini toplumsal üretim araçları ve büyük sanayinin kopmaz bir parçası haline getirdiği ölçüde, onların küçük üretimin sınırlarına sıkışmış dar kafalı dünyalarını da parçalıyor. Ayrıca, ağırlıklı olarak kırların geniş alanlarına dağılmış olan küçük mülk sahipleri, şimdi kentlerin sınırlarına dahil oluyorlar.

Ve en sonunda -ama önem bakımından en sonda değil- bu küçük mülk sahibi katmanlara, vasıflı kafa emeği sahipleri, milyonlar halinde katıldılar. Bunlar mühendisler,

pazarlamacılar, diğer idari ve teknik elemanlar olarak, büyük sanayinin üretim sürecine dahil oldular. Marx döneminde, vasıfsız kol emeği yanında oldukça azınlıkta kalan bu kesim, kendini hem fiziki olarak, hem de üretim süreçlerinde görünüşünün ötesinde bir önemli yer edindi. Artık, "muazzam" diye nitelenebilecek ölçeklerde üretim yapan sanayi tekelileri, bu büyüklükte üretimi denetleyip, teknik ve idari yönden yürütebilecek çok sayıda vasıflı kafa emeğini istihdam etmek zorunda kaldı. Şimdilerde dev tekeller, eğer yüzbin işçi çalıştıyorsa, 30-40 bin kadar da teknik ve idari personel çalıştıyorlar.

Kapitalist sistem, yakın zamana kadar bu vasıflı kafa emekçilerine, sınıf atlama şansı tanıyordu, toplumun en alt kesimlerinden daha üst kesimlere doğru giden yol, buradan geçiyordu. Nitekim, bu sınıf atlama basamaklarına hücum eden emekçilerin dikkate değer bir bölümü, içinden çıkıp geldikleri emekçi katmanların çıkarlarıyla, yaşam standartlarıyla ve nihayetinde dünyaya bakışlarıyla ilgisi olmayan, yeni bir yaşama adım atabiliyorlardı.

Ne var ki, son yirmi yılda, idari ve teknik denetim süreçlerinin, giderek artan oranda bilgisayarlar aracılığıyla otomatize bağlanmış olması ve de bu alanda çok fazla kafa emeği arzının ortaya çıkması, sosyal statüde yukarı doğru çıkan merdivenlerde büyük yığılmaları ve giderek tam bir tıkanıklığı gündeme getirdi. Bu kesimler, bir zamanlar sahip oldukları ayrıcalıklarını ve avantajlarını teker teker yitirdiler. Artık aşağılardan gelip bir üst sınıfa tırmanma olasılığı, neredeyse imkansızlık boyutuna vardı. Kapitalizm, onu bu kesimlerin gözünde meşrulaştıran son kutsal kalesinden de kovuluyordu. Bu küçük-burjuva yaşayışlı kesimler, yetenekli ve zeki oldukları için bütün o ayrıcalıklı yaşamı hak ettiklerini düşünüyorlardı. Onların bulunduğu sosyal konuma ulaşamayanlar, sadece yetenek ve zekaya sahip olamadıklarından bunu başaramamıştı! Ancak, kafaları bu dar kalıplarla (tıpkı 19. yüzyılın öküz peşinde koşan küçük mülk sahiplerinin dar kafalılığı gibi) sıkışıp kalmış bu şehirli orta kesimleri, son yirmi yılın gelişmeleri uyardırılmış bulunuyor. Böylece gördüler ki, içinde buldukları konumun zeka ve yetenekle bir ilgisi yok. Herşey toplumsal üretimin ihtiyacına ve buna uygun şekillenmiş toplumsal iş bölümüne göre şekillendiği halde, üretime ve ü-

Rapor, küresel iç savaş gerçeğini, sosyalizmin karşı konulmaz yükselişini ve emperyalist-kapitalist dünya sisteminin önümüzdeki on yıllarda tarihe gömüleceğini, burjuvazi için son derece karanlık olan bu tabloyu itiraf etmiş oluyor. Bu durumun çok önemli siyasi, moral sonuçları ortaya çıkacaktır. Eğer burjuvazi görünür bir gelecekte kendi sonunun geldiğini, can düşmanı proletaryanın zaferi kazanacağını açık bir dille kabul edip bunu duyurmak zorunda kalıyorsa, tüm sınıf dengelerinin tarihsel bir alt üst oluşunu yaşıyoruz demektir. Bundan böyle burjuva saflarda yaygın moral bozukluğu, sürekli endişe ve korkunun beslediği sağlıksız ve yarı-çılgın politikalar ve eninde sonunda burjuva sınıfa hizmet eden katmanlar içinde, burjuvaziye ihanet, çözülme ve karşı safa geçmeleri göreceğiz.

rüne tek başlarına el koyan burjuvazinin yarattığı tarihi çelişki, her krizle ilk önce bu idari-teknik personelin kapı önüne konmasıyla billurlaşıyordu.

Şimdi ortaya Marx döneminden çok daha farklı bir "kentli küçük-burjuvalar" çıkmış bulunuyor. Kırkların ve kentlerin bağımsız küçük üretimlerine alabildiğine dağılmış ve bağlantısız değil, tersine sanayinin üretim süreçlerine kafa emeği ile katılan, elleri altındaki üretim araçları ile ve en önemlisi bilgisayar ve buna bağlı teknik araçlarla, oldukça etkin haberleşme olanaklarına sahip olan kentli bir kesim var ve giderek yoksullaşıyorlar. İşsizliği yaşıyorlar, kredi kartı borçlarıyla bunılıyorlar.

Kafa emeğinin ve aynı zamanda iletişimin etkinliğinin avantajları, toplumun bu kesimlerini, proletaryanın önüne geçirir mi? Hayır. Proletarya, kuşaklar boyu süren bir yoksulluğun acı öfkesiy-

le, yine koşullar boyu süren militan mücadelenin birikimiyle çıkıyor burjuvazinin karşısına. Oysa ki bu kentli orta kesimler, burjuva kültürün son kalesinden henüz kovulmamış olmanın tüm doğum lekelerini üzerlerinde taşıyorlar. Kavgayı sonuna kadar götürecek kararlılıktan uzaklar ve böyle bir konuma ancak proletaryanın arkasından giderlerse ulaşabilecekler.

Raporun küresel iç savaşlar bölümünde yazılanlara ayrıca değinmeye gerek yok. Bu sayfaların okurları bu konuda, İngiliz ordusunun kurmaylarından çok daha fazla bilgiye ve çok daha gelişkin bakış açısına sahiptirler.

Sonuç olarak rapor, küresel iç savaş gerçeğini, sosyalizmin karşı konulmaz yükselişini ve emperyalist-kapitalist dünya sisteminin önümüzdeki on yıllarda tarihe gömüleceğini, burjuvazi için son derece karanlık olan bu tabloyu itiraf etmiş oluyor. Bu durumun çok önemli siyasi, moral sonuçları ortaya çıkacaktır. Eğer burjuvazi görünür bir gelecekte kendi sonunun geldiğini, can düşmanı proletaryanın zaferi kazanacağını açık bir dille kabul edip bunu duyurmak zorunda kalıyorsa, tüm sınıf dengelerinin tarihsel bir alt üst oluşunu yaşıyoruz demektir. Bundan böyle burjuva saflarda yaygın moral bozukluğu, sürekli endişe ve korkunun beslediği sağlıksız ve yarı-çılgın politikalar ve eninde sonunda burjuva sınıfa hizmet eden katmanlar içinde, burjuvaziye ihanet, çözülme ve karşı safa geçmeleri göreceğiz.

Kısacası, biz kazanıyoruz, onlar kaybediyorlar ve bunu itiraf ediyorlar.□

İŞÇİ SINIFI 1 MAYIS'TA TAKSİM'İ ZAPTETTİ

"77 Katliamı'nın 30. yılında da 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na Taksim'e" şiarıyla bir yıl boyunca gerek dergilerimizde, gerek düzenlediğimiz etkinliklerde, gerekse eylemliliklerimizde işçi ve emekçilere, öğrencilere, gençlere ve Kürt halkına duyurduk. Ve bu onuru 17 yıl boyunca tek başına taşıyan leninistlerdi. Bunun yanında 17 yıldır sırtını Taksim Meydanı'na dönen sendika, siyasi parti ve devrimci kitle örgütleri, DİSK'in "Taksim'de olacağız" açıklamalarından sonra bir anda DİSK'i Taksim konusunda kararlı olmaya, ısrarcı olmaya davet ettiler. DİSK'in, bu konuda kararlı olduğunu söylemesi üzerine bazı reformist ve oportünistler de bir ikilem içerisinde son güne kadar ne yapacaklarını bilemediler.

Ve 1 Mayıs'ta Valilik ve Emniyet Müdürlüğü'nün günler öncesinden başlattığı baskı, tehdit ve gözaltılara rağmen, İŞÇİ SINIFI TAKSİM'İ ZAPTETTİ.

Mücadele Birliği okurları olarak Okmeydanı'ndaki yoldaşlarla, toplanma yeri olan Dolmabahçe'ye hareket ettik. Mecidiyeköy'den Dolmabahçe'ye giden otobüslere bindik. Yoğun bir trafik macerasından sonra Yıldız Teknik Üniversitesi'nin önünde inmek zorunda kaldık. Dolmabahçe'ye hareket ettiğimizde polisin göstericilere saldırdığını parklarda biriken insanlardan öğrendik. Bir çoğu atılan gazlardan dolayı fenalaşmıştı. Parkta yoldaşları beklediğimiz sırada polis il dışından gelen otobüslere vahşice saldırıyor, insanların üzerine gaz bombası sıkıyor ve copla vuruyordu. Parkta oturduğumuz için polis üzerimize doğru koşmaya başlayınca elimizde bulunan broşür, pankart ve megafonları kaptırmamak için uzaklaştık ve Yıldız Teknik Üniversitesi'nin önündeki durakta, diğer gelecek yoldaşları bekledik. Yoğun polis ablukasından dolayı aynı aynı duruyorduk. Yoldaşlardan bazıları sürekli, diğer bölgelerden gelecek yoldaşlardan haber almaya çalışıyor ve sayımız giderek artıyordu. Artık ara sokaklara gidiyoruz. Mümkün olduğu kadar ikili, üçlü gruplar şeklinde ayrılıyor. Yine Taksim'e ulaşan yoldaşlarımızdan haberler geliyor. Ve hazırlanıyoruz, Taksim'e doğru yol alıyoruz. Yanımızda pankart, broşür, bayrak, sopa vs. gibi malzemeler olduğundan hızımız düşük, bayrak ve sopaları taşıyan dört yoldaşımız Yıldız Caddesi'nde gözaltına alınıyorlar; ama biz kararlıyız. Ne pahasına olursa olsun Taksim'e çıkacağız. Yoğun polis ablukasına rağmen Dolmabahçe'den Taksim'e giden bir yokuştan ikili, üçlü gruplar şeklinde çıkıyoruz. Hilton Oteli'nin arka tarafından girmeye çalışıyoruz. Adımbaşı arama olduğundan, önde giden

gruptan arkadaşların ellerinde bulunan pankartlara da polis tarafından el konuldu. Durumu yeniden değerlendirdik. Taksim'e farklı bir yoldan gidilmesi konusunda anlaştık ve yine ayrı ayrı gruplar oluşturduk. Taksim'e giden bir ara merdivenden ilerliyoruz. Arkamızdan sivil polisler bizi durdurdu. Ben

hemen onlara doğru yöneldim ve yaşları küçük olduğundan bir sorun yaşamamasınlar diye yoldaşlara uzaklaşmalarını söyledim. Onlar gittikten sonra sivil polis telsizle 20 dakika kadar sürekli ekip çağırdı. Ekipler büyük ihtimalle Taksim'de çatışmada olduklarından dolayı gelemediler. Siviller beni bırakmak zorunda kaldılar. Bırakılır bırakılmaz büyük bir heyecanla Taksim'e koştum. Şişli yolu üzerinden Taksim'e girmeye çalıştım, o sırada direk caddeye, insanların üzerine gaz bombası atmaya başladılar. Tarla başından girmeyi düşündüm. Çünkü beni 20 dakika tutan grup yüzünden yoldaşlarımı kaybetmiştim. Ara sokaklardan sürekli gaz sıkıyorlardı. "Yaşasın 1 Mayıs" sloganları duyduktan sonra ben de katıldım. Sürekli taş söküyor ve slogan atıyordum. "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Yaşasın Kızıl 1 Mayıs". Daha sonra İstiklal Caddesi'ne çıktım. Orada yoldaşlarımın, leninistlerin sloganlarını duymaz duymaz hemen yanlarına koştum.

Bir çok baskıya rağmen proletaryanın devrimci sınıf partisinin doğruluğuna bir kez daha tarih tanıklık etti. Ey sermaye! İzin vermediğin, yasakladığın Taksim Meydanı'nı işçi sınıfıyla zaptettik! Artık sıra senin siyasi iktidarı yıkmakta. O da uzak değil.

**YAŞASIN 1 MAYIS / BİJİ YEK GÜLANI
TAKSİM'İ ZAPTETTİK SIRA SİYASİ İKTİDARDA!
DÜNYA EMEĞİN OLACAK!**

İstanbul'dan Bir Mücadele Birliği Okuru

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

BREZİLYA HALKI EYLEMDE

23 Mayıs'ta "Daha Fazla Hak İçin Mücadele Günü"nde Brezilya'da 16 eyalette yürüyüş ve etkinlikler düzenlendi. Brezilya halkı, sahip oldukları sosyal haklarının güçlendirilmesini talep etti. Sao Paulo'da 5 bin işçinin katılımıyla düzenlenen yürüyüşte Endüstri Federasyonu binası önüne gelerek sosyal güvencesiz işçi çalıştırmaya imkan veren "Emende 3" düzenlemesinin iptalini istediler. Emekçiler şehirdeki Yasama Meclisi önüne geldiklerindeyse polislin saldırısına uğradılar.

Rio de Janeiro'da 10 bin kişilik yürüyüş yapıldı. Brasil'de yapılan eyleme de çoğunluğu CUT sendikası ile MST'ye üye 10 bin işçi katılırken, Salvador'daki yürüyüşte başı Sosyal Hareketler Koordinasyonu çekti. Eyalet genelinde pek çok eylem düzenlendi, karayolları ulaşıma kapatıldı.

BREZİLYALI ÇİFTÇİLER HİDROELEKTRİK SANTRALİNİ İŞGAL ETTİ

1984'te Amazon bölgesindeki Tucuru hidroelektrik santralının inşaatı sırasında evlerinden çıkarılan 30 bin kişiye tazminat ödenmesi gerektiğini savunan Brezilyalı çiftçiler, santrali işgal ettiler.

MST ve Via Campesina üyelerinin de katıldığı işgalde santralin inşaat yıllarında bölgeden taşınmak zorunda kalanların günümüzde yaşadığı yörelerdeki eğitim ve sağlık hizmetlerinin iyileştirilmesi de talep edildi. Brezilya başkanı Lula'nın 300 asker göndererek korumaya aldığı santraldeki işgalciler Maden ve Enerji Bakanlığı yetkilileriyle görüşmek istiyorlar.

MEKSİKALI MADENCİLER ADALET İSTİYOR

2006 yılının Şubat ayında ülkenin kuzey kesimindeki bir madende 65 işçinin ölümüne yol açanların cezalandırılmasını talep eden Meksika Madenciler Sendikası üyeleri, 24 Mayıs günü günü başkent Mexico City'de eylem yaptılar.

Hakkındaki soruşturmalar nedeniyle Kanada'da sürgünde yaşayan maden sendikacısı Gomez Urrutia'yı da destekleyen pankartlar taşıyan maden işçileri, madende ölenlerin cesetlerinin bulunmasını istediler.

65 işçinin ölümüyle sonuçlanan kazadan sonra yalnızca iki madencinin cesedi çıkarılmış, ancak yapılacak otopsinin maden şirketini zor durumda bırakacağı anlaşılınca ölen diğer madencileri arama çalışmaları engellenmişti.

VENEZUELA'DA RCTV OLAYLARI

Chavez'in Venezuelalı'da sosyalist önlemler almaya başlamasının üzerine 2002 yılında karşı-devrimin Amerika desteğiyle gerçekleştirdiği darbe girişiminde en büyük görevi özel tv kanalları almıştı. Bu kanallardan biri olan RCTV'nin kamusal yayın açılımı kullanma hakkına dair anlaşması sona erince, yenilenmedi. Venezuelalı'da sosyalizm ve Chavez karşıtları, bugün Bolivarçı Venezuelalı Cumhuriyeti'ne saldırıya geçmek için televizyon kanalının kapatılmasını gerekeceğini gösteriyorlar.

Mayıs'ın ikinci haftasından itibaren kendilerini "muhalefet" diye adlandıran karşı-devrimciler, "iletişim özgürlüğüne engel olunduğu" gerekçesiyle eylemlere başladı. Orta sınıfın destek verdiği eylemlerde bunun basını engelleme ve diktatörlük olduğu vurgulanması yapıyor.

2002'de düzenlenen darbe girişiminde Amerikanın ve burjuvazinin sesi olan RCTV'ye Chavez iktidarı tekrar aldıktan sonra "hak ihlali" olmaması için oldukça yumuşak bir tavır sergilenmişti. Ancak 27 Mart'ta RCTV'nin çizgiyi aştığını belirterek yayın lisansı iptal edildi. Bu olayı yüksek mahkemeye taşıyan karşı-devrim, mahkemeden de aynı karar çıkınca "muhalefet"i sokağa döktü. Bunun karşılığında, halk da hükümetin kararını desteklemek için sokakta idi.

Kapanan dizi ve eğlence programı ağırlıklı RCTV kanalı yerine yeni açılan kamusal televizyon TVes, yayın akışı içinde eğitim, eğlence, çocuk programları, spor, haber ve daha çeşitli programlara yer vermeyi planlıyor. TVes yayımına, 27 Mayıs günü Teresa Carreño konser salonundan canlı yayınlanan bir konser galasıyla başlarken, RCTV kararını savunan halk, TVes önünde kutlamalar yaptı.

Yaşanan eylemlerde karşı-devrimciler, karşılarında Venezuelalı'nın emekçi halkını ve polisini buluyor.

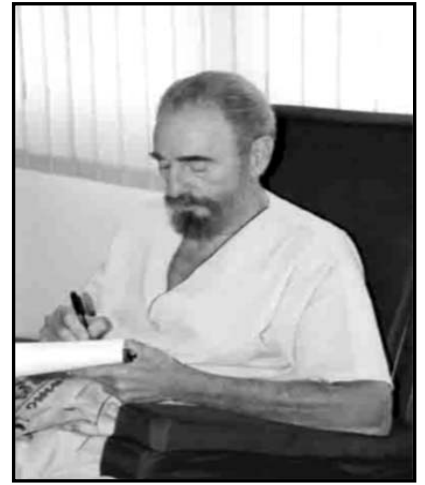
DİNLEMİYEN SAĞIRLAR İÇİN

Fidel Castro, FAO'nun (Gıda ve Tarım Örgütü) Roma'daki merkez ofisinden 16 Mayıs 2007'da yaptığı deklarasyonunun ardından, "Şimdi de hoşgörünüze sığınarak şahsımla ilgili bir konuya geçmek istiyorum" diyerek şöyle bir konuşma yaptı:

"Ameliyatımla ilgili yeni haberler yayınlanmaya başladı. İyileşme dönemimin risk taşıdığını birden çok kez açıklamam gerektiğinde yurttaşlarımızın kendilerini pek iyi hissetmediğini biliyorum. Genel anlamda benim alışlagelmiş şekilde zeytin yeşili üniforma ne zaman halk karşısına çıkacağı konuşulup durdu. Aslında, bir değil birden çok ameliyat oldu. İlk ameliyatın başarısız olması uzun bir iyileşme dönemine ihtiyaç duymama neden oldu.

Uzun aylar boyunca beslenmemin bir kısmını damar yoluyla ve sonda kullanarak gerçekleştirdim ve halkımı can sıkıcı bir hayal kırıklığından uzak tutmak istedim. Bugün iyileşmem için gerekli olan ilaçların hepsini ağız yoluyla alıyorum. Yaşımın getirdiği sıkıntılar ve birkaç aydır yaşadığım tehlikeli günlerin neden olduğu sağlık durumum dışında daha büyük bir tehlike söz konusu değil. Bugünlerde yapmam gereken şeylerin peşine düşmeliyim, özellikle benim fikrimce öneme ve üstünlüğe sahip konularda fikirlerimi söylemek ve yazmak. Yapmam gereken çok iş var. Şu an için, film ve fotoğraf çektiğim için gerçekten vaktim yok, her seferinde saçımı, sakalımı, bıyığımı düzeltmem ve iyi giyinmem gerekiyor. Üstelik böyle görününce röportaj yapmak isteyenlerin de sayısı artıyor. Sadece şunu söylemek istiyorum; sağlığım yerine geliyor ve artık 80 kiloyum.

Basında ve televizyondaki haber programlarında çok fazla yer kaplamamak için ifade etmek istediklerimi mümkün olduğunca kısa tutmaya çalışıyorum. Geri kalan zamanımda okuyorum, haberleri dinliyorum, birçok yoldaşla telefon görüşmesi yapıyorum ve iyileşmem için gerekli olan rehabilitasyon egzersizlerini uyguluyorum. Bildiğim her şeyi anlatamam ve eleştiremem, çünkü öyle yaparsam insani ve uluslararası ilişkiler imkansız hale gelir ve ülkemiz de bunlar olmaksızın yaşayamaz. Ama her zaman 'hiç yalan yazmamak' düsturuna bağlı kalacağımı biliyorum."

KAPİTALİZMİN KATLIAMLARI

Eskişehir Organize Sanayi Bölgesi'nde faaliyet gösteren bir tekstil fabrikasında çalışan 127 işçi, 23 Mayıs günü zehirlenerek çeşitli

hastanelere kaldırıldı.

İşçiler, saat 08.30 sıralarında fabrika içinde doğalgaz alarımının çalıştığını, yetkililerin bu konuda birşey yapmadıklarını, saat 10.30 sıralarında da bayılmalar olduğunda 700'e yakın personelin toplu halde fabrika bahçesine çıkartıldığını dile getirdiler.

Çetintaş Giyim Sanayi A.Ş. Yönetim Kurulu ise, fabrikada işçilerin çalıştığı bölümde doğalgazın bulunmadığını, işçilerin henüz belirlenemeyen bir nedenle rahatsızlandığını söyledi.

Olay üzerine ESGAZ yetkilileri fabrikaya giderek doğalgaz sızıntısı olup olmadığını belirlemek amacıyla çalışma başlattı. Yapılan ölçüm çalışmalarında doğalgaz sızıntısının olmadığı belirlendi ve ESGAZ yetkilileri işçilerin kimyasal maddeden zehirlenmiş olabileceğini ifade etti.

KAPİTALİZMİN KATLIAMLARI SÜRÜYOR

HATAY'ın İskenderun İlçesi'ndeki Ekinciler Demir Çelik Fabrikası'nda gaz sıkışmasından kaynaklandığı öne sürülen patlamada 1 işçi öldü, 5 işçi yaralandı.

23 Mayıs günü saat 16.00 sıralarında İskenderun Organize Sanayi Bölgesi'ndeki fabrikanın hurda demir eritilen çelik ünitesinde büyük bir gürültüyle patlama meydana geldi. Gaz sıkışmasından kaynaklandığı öne sürülen patlamada, işçilerden Mehmet Özkan, Murat Altay, Mehmet Osman, Murat Durukan, Ahmet Tökgöz ve İsmail Evrim yaralandı. Yarlılar, ambulanslarla götürüldüğü İskenderun Devlet Hastanesi'nde tedaviye alınırken, durumu ağır olan Mehmet Özkan kurtarılmadı.

GENEL-İŞ ÜYELERİ İZMİR BELEDİYESİ'NDE GREV KARARI ALDILAR

DISK'e bağlı Genel-İş Sendikasının örgütlü olduğu İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı İzelman'da aylardır süren toplu iş sözleşmesi görüşmeleri sonuç vermeyince grev kararı asıldı.

Büyükşehir bünyesindeki birçok alanda görev yapan İzelman işçileri 23 Mayıs günü grev kararının asılması nedeniyle belediye binası önünde toplandı.

Genel-İş Sendikası İzmir 1. Nolu Şube Başkanı Sayım Geylani, kararın asılmasına kadar olan sürede yaşanan gelişmeleri anlatan bir basın açıklaması yaptı ve toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde 16 madde üzerinde anlaşmazlık çıktığını kazanılmış hakların korunması için greve çıktıklarını söyledi. Ardından, aldıkları ücretin emeklerinin karşılığı olmadığını söyleyerek, taleplerinin kabul edilmesine kadar gerekirse hergün Belediye önünde eylem yapacaklarını belirtti.

OLEYİS'Lİ İŞÇİLER KAZANDI

Türkiye Otel, Lokanta, Eğlence Yerleri İşçileri Sendikası (OLEYİS) Genel Sekreteri, 56 gündür büyük zorluklarla devam eden Körfez Öğretmenevi grevinin, sendikanın taleplerinin kabul edilmesiyle toplu iş sözleşmesi imzalanarak sona erdiğini açıkladı.

Ayrıca, işlerine son verilen 3 işçi ve davayı kazandıran 2 işçi işe başlatılacak.

SAĞLIK EMEKÇİLERİ: TEK, EŞİT VE GÜVENCELİ KADRO

25 Mayıs günü saat 12:00'da Ankara Hacettepe Merkez Kampüsü içindeki postane önünde bir araya gelen sağlık emekçileri, 4/B aldatmacasına karşı "tek, eşit ve güvenceli kadro" taleplerini topladıkları yüzlerce dilekçe ile Başbakan'a ilettiler.

Yaptıkları basın açıklamasında SES Ankara Şube Başkanı:

"Sağlık hizmetlerinin kamunun asli ve sürekli hizmetleri olduğu ve kamu görevlileri eliyle yürütülmesi gerektiği hükmü Anayasamızda açıkça ifade edilmiştir. Bu açık hükme rağmen, 657 Sayılı Devlet Memurları Kanunu'nda 4/B ve 4/C maddeleri ile geçici ve istisnai durumlarda çalıştırılabilecek işleri ve kişileri düzenleyen; yapılan yasal değişikliklerle 4/B maddesi ile sözleşmeli çalıştırmayı, 4/C mad-

desi ile geçici 6 aydan az olan sürelerde geçici iş ve geçici çalışmayı düzenlenmektedirler. 657 Sayılı Yasa'nın 4/B ve 4/C maddelerine göre çalıştırma kamunun asli ve sürekli işlerinde de yaygın bir şekilde çalıştırma biçimi haline getirilmiştir" dedi.

Ayrıca söz konusu yasal düzenlemenin, seçimlere yaklaştığımız şu günlerde insanların umutları üzerinden oynanan bir seçim oyunu olduğunu sözlerine ekleyen Şube başkanı, "verilen ne kadrodur ne de iş güvencesidir. Koskoca bir yalandır" dedi

Sağlık emekçileri, hükümetin bu talepleri dikkate almasını, aksi taktirde eylem ve etkinliklerin artarak devam edeceğini bildirdiler.

MANDALYA KÖRFEZİ'NDE BALIKÇI EYLEMİ

Kültür balıkçılığının, oldu bittiye getirilen tebliğ ve kararnamelele, kararsızlığa itildiğini öne süren balıkçılar, slogan atarak Çevre ve Orman Bakanı Osman Pepe'yi istifaya çağırıldı.

Yaklaşık 200 çiftlik sahibi, yöneticisi ve işçisi, 45 tekneye Güllük Körfezi'nde toplandı. Çevre ve Orman Bakanlığı tarafından 24 Ocak'ta yayınlanan, balık çiftliklerinin kıyılardan 1.1 mil açığa ve 30 metre derinliğe taşınmasına ilişkin tebliği protesto ettiler.

Balıkçılar, Çevre ve Orman Bakanı Osman Pepe'nin istifasını istedi. Doğa Savaşçıları Çevre Örgütü, Muğla Kültür Balıkçıları ve Yetiştiricileri Birlik Derneği, Türkiye Balıkçılar Birliği'nin de destek verdiği eylemde balıkçılar teknelerin üzerinde "Balıkçıyı yeme balık ye", "22 Temmuz'da balıklar sandığa gidiyor", "Balık sandığı size yedirecek" ve "Balık pazarları tarih mi oluyor" pankartları taşıyan balıkçılar "Bakan Pepe istifa", "Balıklar burada Pepe nerede" sloganları attı.

ARJANTİNLİ ÖĞRETMENLER VALİ'Yİ DEVİRDİ

9 Mayıs'ta eylemci öğretmenlerin üzerine polis piyadelerini sürerek en az 15 öğretmenin yaralanmasına sebep olan vali Carlos Sancho, devlet terörizmine karşı çığ gibi yükselen tepkiler sonucu 10 Mayıs'ta istifasını verdi.

Santa Cruz'da yeni valinin yarın göreve başlaması bekleniyor. Rio Gallegos'daki eylemler ise devam ediyor.

Geçtiğimiz yıllarda da Santa Cruz polisinin bir eylem sırasında hamile bir kadını tekmelemesi dünya kamuoyunda yankılanmıştı. Las Heras kentindeyse gözaltındaki yoldaşlarının serbest bırakılması talebiyle karakolu basan işçiler bir polisi vurmuşlardı. Arjantin başkanı, başkanlık görevine çıkışı öncesinde valiliğini üstlendiği bu eyalete polis ile göstericiler arasında sınır oluşturması için Buenos Aires'ten jandarma birlikleri göndermiş ve petrol tesislerini korumaya almıştı.

FRANSA'DA HEMŞİRELER EYLEMDE

Paris'teki yüzlerce hemşire, diplomalarının lisans düzeyinde tanınması için eylem yaptı. Montparnasse tren garı önünde toplanan hemşireler Sağlık Bakanlığı'na yürüdüler. Hemşireler, diplomalarının lisans düzeyinden tanınması, ücretlerinin artırılması ve çalışma koşullarının düzeltilmesini istiyorlar.

İTALYA'DA HAVAYOLLARI GREVİ

İflasla karşı karşıya olan İtalya havayolları şirketi Alitalia özelleştirilmek isteniyor. Havayolları yönetim personeli ile şirket yönetimi arasında 22 Mayıs'ta yapılan görüşmeler kavga ile sonlandı. Havayolları uçuş personeli maaşlarının artırılmasını isterken, uçaklarda hizmet veren personeller ise toplu sözleşmelerinin yenilenmesini talep ediyor.

Birlerce Alitalia havayolları personeli 23 Mayıs sabahı greve gitti. Grevin başlamasıyla beraber yurt içi ve yurtdışı 400 yakın uçuş iptal edildi.

Lufthansa, Fransa'nın Air France ile İngiltere'nin British Airwash havayolları şirketleri İtalya'ya olan tüm uçuşları iptal ettiklerini duyurdu. Uçuşların iptal edilmesi başta başkent Roma havaalanlarında

olmak üzere tam bir kaosa neden oldu.

Polisler birçok havaalanında personel ile yolcular arasındaki çekişmelere müdahale etti.

Ertesi gün oynanacak olan Şampiyonlar Ligi karşılaşmasına katılmak isteyen, 7 bin taraftarın grev nedeniyle zamanında Atina'ya ulaştırılmayacakları uyarısında bulunuldu. Havaalanlarındaki grev saat 18.00'ye kadar sürdü.

Hava yolu emekçileri, taleplerinin karşılanmaması durumunda 4 ve 25 Haziran'da 4 saat sürecek yeni grevlere gideceklerini duyurdular.

SAS HAVAYOLLARI GREVDE

SAS Havayolları çalışanlarının bağlı olduğu sendikanın aldığı karar uyarınca İsveç'te iç hat seferleri 25 Mayıs sabahı 06.00'dan itibaren durdu. SAS da grevi internet sitesinden yolcularına duyurdu ve aksamalardan dolayı yolcularından özür diledi. Grev günü yapılması gereken 300 iç hat seferi grev nedeniyle iptal edildi ve bundan 20 bin yolcu etkilendi.

SAS Havayollarının normal uçuşlarına 26 Mayıs günü öğleden sonra başlanacağı kaydedildi.

ÇAY ÜRETİCİSİ YOL KESEREK KAZANIYOR

Artvin'in Hopa ilçesi ve Kemalpaşa beldesindeki çay üreticilerinin sloganı "Çay Üreticisi Yol Keserek Kazanıyor". Yıllardır sürdürülen tarımda yıkım programları, çayda da kendini etkili bir şekilde gösteriyor. Günde dönüm başına 8-10 kg. çay vermekle sınırlandırılan köylü, çayını toplayamaz hale geldi. Bir hafta on gün içerisinde toplanamayan çaylar kartlaşacağından çay üreticisi çaresiz duruma düşürerek özel sektöre muhtaç hale getirildi. Özel sektör de, satın aldığı çaylar için bir yıldan daha uzun olan belirsiz ödeme tarihleri veriyor. Artık çay üreticilerinin haklarını aramak için eylemden başka yolu yok.

Hızlı bir şekilde bir araya gelerek organize olan çay üreticileri, ilk eylemlerini Kemalpaşa'da yaptı. 500 üretici 26 Mayıs günü Çay Fabrikası'na yürüyüş yaptı. Sloganlar atarak fabrikanın önündeki uluslararası yolu trafiğe kapatan, çoğunluğunu kadınların oluşturduğu kitleye jandarma müdahale etti. Jandarmanın sözlü müdahaleleri ve tartışmaları sonuç vermeyince kaymakam devreye girdi. Kaymakamın emir veren üsluptaki konuşmasını yüzüne çay atarak protesto eden

üreticileri sonunda fabrika müdürü sakinleştirdi. Günlük alımların 15 kg çıkarılacağını söyledi. Bunun üzerine kitle yolu açarak kent meydanına kadar sloganlarla yürüdü.

Kemalpaşa eyleminin biterken, Hopa'nın Çavuşlu köyünde de çay üreticisi kadınlar Artvin yolunu trafiğe kapadılar. Bir saat kadar yolu trafiğe kapatan kadınlar, iki gün sonraki Hopa eyleminde buluşma üzere üzere yolu açtılar.

28 Mayıs Pazartesi günü de saat 13.00'de Hopa Kaymakamlığı önündeki parkta bir araya gelen çay üreticileri, sloganlarla toplandılar. Kemalpaşa eyleminden sonra Kaymakamlık, jandarma komutanlığı ve emniyet müdürlüğünün "anlaşma sağlandı eylem iptal edildi" duyuruları yaparak eylemi kırma zayıflatma çalışmalarını kısmen etkili oldu. Daha önce böyle bir eylem deneyimi yaşamamış olan emekçi halk bu tür yalanlar karşısında savunmasızdı. Köylerden gelen ve çoğunluğunu kadınların oluşturduğu üreticiler, şehir yolunu trafiğe kapatarak Çay Fabrikası'na doğru yürüyüşe geçti. Yolda zaman zaman oturarak trafiği felç eden emekçiler, Çay Fabrikasının önünde de uluslararası otoyolu gidiş geliş trafiğine kapattı.

Kaymakamın eylem alanına gelip yolun açılması için müdahale edilmesi emri vermesi üzerine kitlede öfkenin arttı. Bunun üzerine müdahaleden vazgeçildi.

Üreticilerin çözüm için adım atılncaya kadar eylemi sürdürmekte kararlı olduğunu görülmesi üzerine fabrika müdürü pazarlığa başladı. Pazarlık sonucunda kota 15 kiloya çıkarıldı. Üreticilerin bunu yeterli görmemesine rağmen eylem sona erdirildi.

"KENTSEL YIKIM PROJESİ" DEVAM EDİYOR

"Kentsel Dönüşüm Projesi" kapsamında yeni rant alanları açmak isteyen İstanbul Büyükşehir Belediyesi, 28 Mayıs günü Şişli Ferköy'de 30 gecekonduyu yıktı. Gecekondu sahipleri ile yıkım ekipleri arasında zaman zaman tartışma yaşandı. İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin kapsamında aldığı karar ile 57 gecekonduyunun yıkımına başlanacağı açıklandı ve şu ana kadar 30 gecekonduyunun yıkıldığı ifade edilerek yıkımların devam edeceği söylendi.

Bursa Hamitler Mahallesi'nde 29 Mayıs'ta gerçekleştirilen gecekondu yıkımlarına halk tepki gösterdi. 15 gecekonduyun yıkıldığı olaylar sırasında yaşlı bir kadın rahatsızlandı, yıkıma müdahale eden bir kişi de polisin biber gazlı saldırısına maruz kaldı. Sahiplerinin evde olmadığı evlere ise çilingir çağrılarak zorla girildi. □

Adana'da 18 Mayıs İBRAHİM KAYPAKKAYA ANMASI

18 Mayıs 1973'te Diyarbakır Zindanı'nda devlet tarafından katledilen İbrahim Kaypakkaya; Partizan, BDSP, DHP, ESP, HÖC, Alınteri, ÇHKM ve Mücadele Birliği Platformunun ortak düzenlediği bir meşaleli yürüyüş ve basın açıklamasıyla anıldı.

İbrahim Kaypakkaya, işçi sınıfı ve emekçi halklar tarafından "ser verip sır vermeyen" bir devrimci olarak bilindi ve sahiplenildi.

Meşaleli yürüyüş için Şakirpaşa Salı Pazarı girişinde toplanıldı ve yürüyüşe geçildi. Yürüyüş boyunca sık sık "İbrahim Kaypakkaya Ölümsüzdür", "Mahir, İbo, Deniz Yaşıyor, Savaşıyor", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı; yürüyüş boyunca Şakirpaşa halkı da alkışlarla ve sloganlarla destek verdi. Yürüyüşün sona erdiği Şakirpaşa Trafo'da okunan basın açıklamasında: "İşçi sınıfının ve emekçi halk yığınlarının tek kurtuluşu Denizlerin, Mahirlerin ve İbrahimlerin canlarını adadıkları devrim davasının ta kendisidir. Ezilen halklar, kendi kurtuluşları için mücadele eden ve bunun doğal sonucu olarak bedel ödeyen yiğit devrimci neferleri asla unutmazlar. Tarih bizi yazıyor. Yer ve gök bizi işliyor kalbine. Tıpkı 30 Martları, 6 Mayısları ve 18 Mayısları işlediği gibi. Ve ant olsun ki yarım kalan işinizi bizler tamamlayacağız..." denildi. Basın açıklamasının ardından eylem sona erdirildi.

**DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR
FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA
YAŞASIN DEVRİMCİ DAYANIŞMA**

Adana Mücadele Birliği Platformu

Türkiye işçi sınıfına selâm!

Selâm yaratana!

Tohumların tohumuna,

serpilip gelişene selâm!

Bütün yemişler dallarınızdadır.

Beklenen günler,

güzel günlerimiz ellerinizdedir,

haklı günler, büyük günler,

gündüzlerinde sömürülmeyen,

gecelerinde aç yatılmayan,

ekmek, gül ve hürriyet günleri.

Türkiye işçi sınıfına selâm!

Meydanlarda hasretimizi haykıranlara,

toprağa, kitaba, işe hasretimizi (...)

Düşmanı yenecek işçi sınıfımıza selâm!

Paranın padişahlığını,

karanlığını yobazın

ve yabancının roketini yenecek işçi sınıfına selâm!

Türkiye işçi sınıfına selâm!

Selâm yaratana!

Komünist Şair Nazım Hikmet

Halkların Bilincinde Ve Yüreğinde

KAZANILAN ZAFER

BÜTÜN ÇABALAR DEVRİM VE HALK İKTİDARI İÇİN

Burjuva düzen dörtbaşı mamur bir kriz içindedir. Burjuva düzenin tepesinde tam bir kaos hakim. Tekelci sermaye sınıfı, düzenin krizini kendi egemenliğini ayakta tutacak şekilde çözmek için elinden geleni yapıyor. Ne var ki, toplumsal devrimin baskısı, düzenin derin krizi tarafından bölünmüş, parçalanmış sermaye sınıfının taraflarından birinin attığı her adım krizi derinleştirmekten başka bir işe yaramıyor.

Burjuva sınıftaki derin bölünme nedeniyle sermaye sınıfının politik temsilcileri Cumhurbaşkanı'ni seçemiyorlar, Anayasa'yı değiştiremiyorlar; seçimler yapılacak mı, meclis yenilenecek mi, referandum mu yapılacak yoksa Güney Kürdistan'a karşı başlatılacak bir savaş ve işgal hareketiyle bütün bunlar bir kenara mı atılacak; burjuva düzen açısından her biri yaşamsal önemdeki bu sorunların yanıtını hiç kimse veremiyor. Kesin, elle tutulur, somut tek olgu G.Kürdistan'a karşı başlatılacak bir savaş ve işgal hareketinin hazırlıkları var.

Düzenin içinde bulunduğu kriz devrimci krizdir. Bu kriz burjuva egemenliği, karşı devrimi güçten düşürmekle kalmıyor fakat aynı zamanda toplumu derinden sarsarak toplumun en geri kesimlerini uyandırıyor, politik yaşama çekiyor ezilen sömürülen milyonlarca emekçiyi tarihsel eylemlerin ortasına, sokağa çekiyor. İşçi sınıfında ve diğer emekçi sınıflarda devrimci ruh hali daha önce hiç olmadığı kadar yüksek ve derin. 1 Mayıs Taksim eylemlerinde dünyada benzeri çok az görülen bir devrimci ruh haliyle savaşan kitleler bu gerçeğin tartışılmaz kanıtı oldular. Ezilen, sömürülen emekçi sınıflar devrimci ruh hali taşıyorlar, devrimci eyleme büyük bir istek duyuyorlar. Bu olgu, toplumsal devrim için, proletaryanın iktidar savaşı için koşulların ne derece olgunlaştığını tek başına anlatmaya yeter.

Toplumsal devrimin burjuvazi üzerindeki baskısı ve düzenin ekonomik-politik krizinin çözülememesi sermaye sınıfını ve onun politik-askeri temsilcilerini çalınca girişimlere sürüklüyor. Kürt halkının özgürlük savaşını ve toplumsal devrimi ezme üzere G.Kürdistan'a yönelik bir savaş ve işgal hareketi başlatmak bu girişimlerin başında geliyor. Hazırlıkları aylardır ve dünyanın gözü önünde yapılan; son haftalarda hazırlıkları neredeyse tamamlanan bu girişimin amaçlarından biri G.Kürdistan'ı ilhak ve işgal etmek olmakla birlikte asıl hedefin devrimin birleşik güçleri olduğundan kuşku yok. Burjuva sınıfın krizden çıkış için başvurmak istediği yollardan biri; hatta başlıca yol budur. Çünkü, bölünmüş-parçalanmış karşı devrim güçlerinin ancak böyle bir savaş ve işgal hareketinin arkasında birleşeceklerini; böylece devrimin karşısına daha güçlü çıkabileceğini hesaplıyor. Nitekim, savaş ve işgal hareketinin başlaması durumunda karşı devrimin bütün güçlerinin bu hareketin arkasında duracaklarının ilk işaretleri daha hazırlıklar aşamasında ortaya çıkmaya başladı bile.

Devrimci proletarya ve komünist güçler, burjuvazinin hesap ve planlarına karşı devrimci krizi derinleştirecek, kitlelerin devrimci ruh halini yükseltecek politikalarla çıkmalıdır. Emekçi sınıflar, burjuvazinin ve faşist devletin Kürt halkını, devrim güçlerini ağır bir baskı altında tutmasına, kendilerinin derin bir sefalet içine itilmelerine; acı kan ve gözyaşı denizi içinde boğulmalarına sessizlik içinde boyun eğmeyeceklerdir. Kitlelerin devrimci ruh haliyle hareket ettikleri bu koşullarda komünist güçler ve devrimci proletarya emekçi sınıfları devrim ve komünizm davası etrafında birleştirecek sloganlarla ortaya çıkmalı; Kürt halkıyla birlikte devrimci kitle gösterilerine, sokak gösterilerine yönelmelidir.

Hazırlığı yapılan ve artık eli kulağında bir hale gelen savaş ve işgal hareketinin derinleştireceği devrimci kriz koşullarında devrimci proletarya kitlelerin karşısına "Bütün İktidar EmegİN Olacak", "Kürt Ulusuna Kendi Kaderini Tayin Hakkı" ve "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" temel şiarlarıyla çıkmalıdır. Devrimci krizden proleter çıkış yolu budur. Savaşın başlaması durumunda işçi sınıfını devrimci amaç ve hedeflerinden vazgeçirerek "bağımsızlık", "anti-emperyalizm", "yurt savunması" gibi gerekçelerle burjuvazinin peşine takmak için sosyal şoven çevrelerin çabalarını arttıracakları bellidir. Sınıf bilinçli öncü işçiler, devrimci proletarya ve komünist güçler kitlelerin şovenizmle bu şekilde zehirlenmelerine izin veremezler. Bunun başlıca yolu, Kürt halkıyla mücadele birliğini geliştirerek düzenin içine düştüğü krizden bir devrimle burjuva egemenliği devirmek ve halk iktidarını kurmak için yararlanmaktır.

İçinden geçmekte olduğumuz tarihsel koşullarda işçi sınıfı için esas olan devrim mücadelesidir; esas olan iktidarın bir devrimle ele geçirilmesidir. Bütün güçler bu amaç ve hedefler için harekete geçirilmeli bütün çabalar buna yöneltilmelidir.

**BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!
KÜRT ULUSUNA KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI!
ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK**

28/05/2007
TKEP/LENİNİST
MERKEZ KOMİTESİ

NOT: Elimize ulaşan bu açıklamayı haber niteliğinden dolayı yayınlıyoruz